

O. G. TORSUNOV

LAIKAS

Skaitytojams, norintiems plačiau susipažinti su nagrinėjama tema, siūlome kreiptis šiais adresais:

Kauno Vedų kultūros centras
Panerių 187
LT-48437
EL.paštas: info.kaunas@veducentras.lt
www.veducentras.lt

Vilniaus Vedų kultūros centras
Raugyklos 23 - 2
EL.paštas: info@vedic.lt
www.vedic.lt

Be autoriaus (ir leidėjo) sutikimo šį kūrinį draudžiama atgaminti bet kokia forma, išleisti kūrinį ar versti. Draudžiama be autoriaus leidimo platinti kūrinio originalą ar jo kopijas parduodant, nuomojant, skelbti viešai su materialinio pasipelnymo tikslu. Cituojant šį kūrinį turi būti nurodomas citatos šaltinis ir žemiau pateikta nuoroda apie autorių. Keisti kūrinio turinį **GRIEŽTAI DRAUDŽIAMA**. Kūrinys skirtas išskirtinai tik asmeniniam nekomerciniam naudojimui, tuo tikslu jį galima viešai skelbti, įskaitant padarymą viešai prieinamu kompiuterių tinklais.

(C) 2000-2004, doktor O.G.Torsunov,
www.torsunov.ru

Turinys

<u>IŽANGA</u>	3
<u>Koks šio leidinio tikslas?</u>	3
<u>Laimė slypi kiekviename žmoguje</u>	3
<u>Subtilios galios, įtakančios mūsų sąmonę – fantazija ar realybė?</u>	3
<u>Kokia praktinė šių knygų vertė?</u>	4
<u>Teorijos ir praktikos ryšys</u>	4
<u>Autorius sąžiningai pripažįsta savo netobulumą</u>	4
<u>Mokslinis knygų pagrindas</u>	4
<u>Kaip atsiranda ryžtas keisti save?</u>	4
<u>Mano didžiausias noras</u>	5
<u>Šių knygų pagrindas</u>	5
<u>Kam skirtos mano knygos?</u>	5
<u>IVADAS</u>	6
<u>Vedos – senovinės mokslo knygos</u>	6
<u>Kokias žinias pateikia Vedos?</u>	6
<u>LAIKAS</u>	8
<u>Laiko teisingumas</u>	9
<u>Supratimas, kad laikas teisingas, teikia nusiramimą</u>	11
<u>Diskusija apie teisingą požiūrį į laimingo gyvenimo dėsnių studijas</u>	13
<u>Saulė – laiko įrankis</u>	14
<u>Laikas viskam sukuria judėjimo ciklus</u>	15
<u>Laiko, kaip dieviškos energijos, galybė</u>	16
<u>Laikas – pati subtiliausia energija materialiam pasaulyje</u>	17
<u>Pokalbis apie skirtumą tarp kūno ir sielos</u>	18
<u>Laikas mus daro bailiais arba drąsiais</u>	20
<u>Kaip Aleksandras Makedonietis pajuto laiko galią</u>	21
<u>Laiko apibrėžimas</u>	21
<u>Ar praeitis yra realybė ar tik istorija?</u>	22
<u>Nejaugi ir būsimasis laikas realus?</u>	23
<u>Mes negalime pakeisti pagrindinių gyvenimo etapų</u>	24
<u>Kaip žmonės reaguoja į dvasinio laiko ir sielos egzistavimo faktą</u>	26
<u>Vadovaujantis laiko aspektas</u>	28
<u>Vykdomasis, arba baudžiantis laiko aspektas</u>	29
<u>Laikas visatoje</u>	30
<u>Ką tai reiškia – vengti bereikalingos veiklos</u>	33

ĮŽANGA

Koks šio leidinio tikslas?

Knygos pavadinimas kalba pats už save – ji ragina mus būti laimingais.

Kaip tapti laimingu? Laimė būtinai aplanko žmogų, kuris suvokia, kad reikia neatidėliojant studijuoti savo gyvenimo dėsningumus.

Dažnai mus lydintys įvykiai atrodo atsitiktiniai. Šie “atsitiktinukai” gali kartotis daugelį metų. Pavyzdžiui, daug žmonių kenčia dėl savo vienišumo, dėl to, kad jų nesupranta aplinkiniai. Neturėdami atitinkamų žinių, jie kankinasi ir laukia kokio nors stebuklo. Su tuo negalima taikytis.

Žmogaus gyvenimas taps laimingesnis ir įdomesnis, jeigu jis įsisąmonins, kad atsitiktinumą šiame pasaulyje nėra, ir nuspręs, kad vardan savo gerovės reikia keisti save. Jeigu po tokio sprendimo daugelio žmonių patikrintas žinojimas iš tikrųjų pritaikomas praktikoje, tai sėkmės netenka ilgai laukti. Iš kitos pusės, vargu ar galima greitai ištaisyti padėtį, manant, kad visos mūsų nesėkmės yra laikinos.

Paanalizuokime savo gyvenimą. Mes galbūt sugebėsime pastebėti kokias nors klaidas savo bendravime su artimais žmonėmis, savo pasaulėžiūroje. Tokia savianalizė atskleis dėsningumus, į kuriuos mes turime atsižvelgti, siekdami būti laimingais. Nekreipiant į juos dėmesio, padėti pačiam sau bus daug sunkiau, ar ne taip, mielas skaitytojai?

[Turinys]

Laimė slypi kiekviename žmoguje

Laimė tai apsilanko, tai dingsta, ją sunku išlaikyti, jeigu nežinai laimingo gyvenimo dėsnių. Mūsų psichikos gelmėse jau yra užkoduota galimybė būti laimingam, ir ši knyga jums nuodugniai išaiškins visas žmogaus charakterio ypatybes ir pasaulio dėsnius, kurie tiesiogiai įtakoja mūsų gyvenimą. Šiam tikslui prireikė parašyti visą eilę knygų, nes reikės nemažai padirbėti. Pirmiausia mes įsisąmoninsim teoriją, aiškinančią pagrindinius laimingo gyvenimo dėsnius, paskui pereisim prie detalaus praktinio šio klausimo išsiaiškinimo. Pavyzdžiui, mūsų laimė daugeliu atvejų priklauso nuo to, kaip klostosi šeimyniniai santykiai. Todėl vienoje iš šios serijos knygų mes būtinai aptarsime dėsnius, kurie leidžia šiuos santykius padaryti harmoningesnius. Toliau mes apžvelgsime teisingos mitybos ir teigiamų charakterio bruožų ugdymo klausimus, susijusius su medicina ir mokslinė astrologija.

[Turinys]

Subtilios galios, įtakojančios mūsų sąmonę – fantazija ar realybė?

Dabar jau daugeliui žmonių akivaizdu, kad, apart materialios realybės, yra reiškiniai, susiję su neapčiuopiamu subtilių dėsnių ir galių poveikiu mūsų sąmonei. Štai du žmonės pažvelgė vienas į kitą ir pasijuto žymiai laimingesni. Vargu ar galima šį fenomeną paaiškinti kaip nors kitaip, kaip tik iš vyro ir moters bendravimo pozicijų. Kaip kitaip galima iš pirmo žvilgsnio pamilti visiškai nepažįstamą žmogų?

[Turinys]

Kokia praktinė šių knygų vertė?

Tai galimybė susikurti fizinę, emocinę, protinę ir dvasinę laimę. Knygos sudarytos pagal mano paskaitas medicinos ir psichologijos temomis, kurias išklause daugybė žmonių. Jų paskirtis buvo suteikti praktinę paramą žmonėms, ieškantiems laimės. Šiose knygose, skaitytojai, tu nesusidursi su sausa psichologija ir nepraktiškais teorijomis. Visa mano surinkta medžiaga kiekvieną dieną panaudojama teikiant realią pagalbą jos stokojančioms žmonėms. Tačiau reikalinga ir teorija, nes neįmanoma gyventi, neturint žinių.

[Turinys]

Teorijos ir praktikos ryšys

Nors šiose knygose labiausiai akcentuojama praktinė klausimo pusė, bet jose užtenka ir teorinių žinių, be kurių neįmanoma apsieiti. Teorijos paskirtis – suformuoti mūsų sąmonėje teisingą dalykų supratimą. Tada mes galėsime pamatyti subtilius, daugumai žmonių nežinomus žmogaus organizmo ir visuomenės funkcionavimo dėsnius. Be teorijos mes jų neįžvelgsime.

Gyvenimo peripetijose galima įžvelgti tam tikrus dėsningumus, logiką, ir tai rodo, kad viskas vyksta pagal kažkokius dėsnius. Ar mes galim pakeisti savo gyvenimą, nieko apie juos nežinodami?

Žinoma, ne. Jeigu mes nepripažįstame dėsnių, reguliuojančių mūsų gyvenimą, tai nėra jokios prasmės bandyti ką nors pakeisti. Jeigu viską valdo jo didenybė atsitiktinumas, kam tada galvoti apie ateitį, kurios mes negalime įžvelgti?

Ieškodamas būdų, kurie mano pacientų gyvenimą padarytų laimingesniu, aš padariau išvadą, kad žmogaus likimas labai priklauso nuo to, kiek jis vadovaujasi aukščiausiais gyvenimo dėsniais. Man asmeniškai jie tapo akivaizdžia realybe, todėl iš karto noriu pabrėžti, kad dauguma informacijos šiose knygose nušviečia dėsnius, įtakojančius mūsų gyvenimą ir likimą.

Tai nėra kažkokia sausa ir nereikalinga teorija, kaip gali pasirodyti iš pirmo žvilgsnio. Užtenka bent kartą tuos dėsnius panaudoti praktikoje ir tuoj darosi aišku, kad jie tampriai susiję su mūsų kasdieniniu gyvenimu.

Šie dėsniai veikia visada, nežiūrint į tai, ar žmonės jais tiki, ar ne. Todėl aš raginu tave, skaitytojai, įvertinti pačiam, kaip praktiška ir naudinga žinoti laimingo gyvenimo dėsnius.

[Turinys]

Autorius sąžiningai pripažįsta savo netobulumą

Nagrinėdamas aukščiau paminėtus klausimus, aš padariau išvadą, kad laimingo gyvenimo dėsnius reikia žinoti visiems. Atsirado noras padėti tiems, kuriuos sudomins mano patyrimas. Todėl ir nusprendžiau parašyti šias knygas, kuriose tikėjau prienamais išdėstyti visas mano įsisavintas žinias. Vienok tai pasirodė ne taip paprasta. Aš neturiu kokių nors ypatingų literatūrinių gabumų, tačiau suprasdamas, kad niekas už mane šito nepadarys, vis tik pateikiu šią medžiagą plačiam skaitytojų ratui.

[Turinys]

Mokslinis knygų pagrindas

Informacija, kurią jūs rasite knygose, jokių būdu nėra mano fantazijos vaisius. Kad jūs taip nemanytumėte, aš pateikiau daugybę citatų iš senovinių išminties šaltinių. Rimtos, gyvybiškai svarbios disciplinos nesuderinamos su prasimanymais. Knygų medžiaga taip pat neturi nieko bendro su mistika ir mitologija, ji pagrįsta senoviniu mokslu – Vedomis. Praktiniuose sveikatingumo ir mitybos klausimuose aš taikau ir klasikinius principus, pateiktus Ajurvedoje (vedinėje medicinoje), ir savąsias metodikas, todėl pateiktos žinios yra praktiškos ir naudingos. Mano metodikos remiasi Vedų postulatais ir kruopščiai patikrintos praktikoje.

[Turinys]

Kaip atsiranda ryžtas keisti save?

Šios knygos turi tik vieną tikslą – padėti tau, skaitytojai, tapti laimingu. Vedos teigia, kad laimė yra, ir norint būti laimingu, pirmiausia reikia pakeisti save.

Žinoma, mums reikalingi faktai – su jais negali ginčytis. Įsivaizduokim, kad gydytojas pacientui pasakė, jog aštrūs prieskoniai labai nesiderina su jo skrandžio opa. Kaip ligoniui tuo patikėti? Žinoma, jeigu jis pats pajus neigiamą tų prieskonių poveikį, tai jam nekils abejonių. Tada peršasi klausimas: “Nejaugi tai vienintelis būdas patikėti gydytoju – naudoti aštrius prieskonius ir toliau kamuotis su opa?” Deja, kai kurie pacientai taip ir daro. O ar yra kiti patikrinimo būdai? Žinoma, yra.

Išmintingi žmonės pripažįsta ne tik faktus, kurių tikrumu jie įsitikino savo karčiu patyrimu. Sveika nuovoka jiems leidžia tikėti ir tikrais faktais iš kitų žmonių gyvenimo. Analizuojant jų logiką, įmanoma giliau pažinti dėsningumus, iš kurių išsirutulioja vieni ar kiti įvykiai. Laimės dėsningumus apsprendžia laimingo gyvenimo dėsniai, išdėstyti šventraščiuose, kurie turi ir praktinę vertę, nes yra atlaikę laiko išbandymus. Todėl aš remiuosi Vedomis, kurios daugiau kaip prieš 5000 metų aprašė laimingo gyvenimo dėsnius. Tik supratę dėsningumus, kurie apsprendžia laimę ir sveikatą, mes galėsime save įtikinti, kad reikia eiti šituo keliu.

Paplītusi nuomonė, kad tik patys naujais moksliniais pasiekimais gali pretenduoti į autoritetingumą. Išvada – kuo senesnis mokslas, tuo mažesnė jo vertė.

Aš visada norėjau rasti mokslą, kuris atsakytų į visus mano klausimus. Aš taip pat ilgai maniau, kad man gali padėti tik šiuolaikinis mokslas. Bet vieną kartą gavau galimybę nuodugnai susipažinti su senoviniu mokslu, kuris pasirodė esąs labai praktiškas. Tai buvo Vedos. Šis sanskrito žodis verčiamas kaip “žinojimas”.

Vedinis mokslas nepaseno, jis gyvas bei praktiškas ir šiais laikais. Aš matau, kaip jis įtakoja ir mano, ir mano pacientų gyvenimą. Būtent tai ir paskatino mane parašyti šias knygas.

[Turinys]

Mano didžiausias noras

Šia knyga prasideda visa serija leidinių, skirtų pavaizduoti subtilią realybę, pasireiškiančią tiek žmogaus organizme, tiek visuomenėje. Jų tikslas – būti žinytu tiems, kurie siekia fizinės, emocinės ir dvasinės sveikatos bei laimės, įgyjamos tik keičiant savo pasaulėžiūrą.

[Turinys]

Šių knygų pagrindas

Knygos remiasi sekančiais informacijos šaltiniais:

Senąją Vedų išmintimi, įskaitant Ajurvedą, vedinę filosofiją, vedinę astrologiją;

mano daugiamete gydytojo patirtimi;

mano vidujiniu patyrimu, praktikuojant šį mokslą.

[Turinys]

Kam skirtos mano knygos?

Kuo plačiausiai auditorijai. Medžiaga pateikta taip, kad sudėtingi medicinos ir filosofijos klausimai išaiškinami kuo paprasčiau ir pritaikomi kasdieniniame gyvenime. Knygomis galima naudotis kaip žinytu rytų medicinos, psichologijos ir socialinių santykių srityse. Pateikta daug tiesiog unikalios medžiagos. Kai kam šie leidiniai gali atverti visiškai naujus horizontus, kai kam gali tapti viso gyvenimo vadovėliu.

[Turinys]

[VADAS

Šių knygų tikslas – padaryti mūsų gyvenimą laimingu. Prieš pradėdami jas studijuoti, pasiruoškite netikėčiausioms permainingoms. Galbūt jos paskatins jus pakeisti savo požiūrį į gyvenimą, į artimuosius ir draugus. Šiose knygose aš įgyvendinau savo pacientų norą padėti jiems spręsti savo fizinės ir psichinės sveikatos problemas. Tam tikslui pirmiausia reikia išsiaiškinti gilumines ligų priežastis.

Knygos remiasi žiniomis, sukauptomis vediniuose raštuose, ir autoriaus sukurtomis sveikatingumo metodikomis, kurios anksčiau buvo mažai skelbiamos. Į jas taip pat įtraukta daug dalykų iš paskaitų apie sveiką gyvenimo būdą, kurias autorius skaitė Saratove, Jekaterinburge, Omske, Toljatyje, Alma-Atoje, Permėje, Donecke, Dnepropetrovske, Barnaule, Krasnodare, Piatigorske, Ivanove, Rygoje.

Knygose jūs rasite gyvą, betarpišką pokalbį, o kartais – atsakymus į jums rūpimus klausimus. Žmonių klausimams aš visada teikiu labai didelę reikšmę. Nors kai kuriuose iš jų ir jaučiasi nesupratimo šaltukas, bet pats noras išsiaiškinti ištirpdys klausiančiojo širdyje ledą. Taigi tekstuose pasitaikys klausimų, kuriuose jaučiamas negatyvus požiūris į autorių. Visus svarbiausius mano auditorijos klausimus aš sudėjau į šias knygas ir tikiuosi, kad tai pagyvins medžiagos pateikimą.

Knygose bus daug patarimų, liečiančių sveikatą ir žmonių bendravimo psichologiją. Šių patarimų svarba išryškėja, tik taikant juos praktikoje.

Pirmoje knygoje mes nagrinėsime laiko dėsnius, kurie Vedose buvo aprašyti daugiau kaip prieš 5000 metų. Šie dėsniai labiau fundamentalūs, negu, sakykim, fizikos ar valstybės valdymo dėsniai. Kalba eina apie mūsų egzistencijos dėsningumus. Daugelio iš jų mes dažniausiai nežinome arba ne itin gerai suprantame. Laimingo gyvenimo dėsnių yra nemažai, bet laiko dėsniai – vieni iš pagrindinių.

Siekiant susidaryti vientisinį šios rimtos temos supratimą, neaiškias vietas perskaitykite keletą kartų ir dienos bėgyje stenkitės jas prisiminti. Neaiškumai, su kuriais mes susiduriame teorijoje, išlieka paslaptimi ir gyvenime. Sėkmė mus lydės, jeigu mes rimtai griebsimės studijuoti laimingo gyvenimo dėsnius, kad ir kokie jie atrodytų nesuprantami.

[Turinys]

Vedos – senovinės mokslo knygos.

Vedose sutelkta išmintis, sena kaip pasaulis. Pagrindinius jų traktatus maždaug prieš 5000 metų užrašė išminčius Šryla Vjasadeva, o iki to laiko daug tūkstančių metų jas perdavinėjo iš lūpų į lūpas, mokytojas – mokiniui. Tai patvirtina istoriniai faktai, kuriuos nurodo pačios Vedos. Daugelis šiuolaikinių mokslininkų taip pat laiko Vedas pačiu seniausiu žinių šaltiniu planetoje ir nuodugnai jas tyrinėja, padarydami nemažai įdomių atradimų.

Vedinėje išmintyje daug talentingų žmonių sėmėsi ir tebesisemia įkvėpimo savo mokslinei ar literatūrinei veiklai. Giotė, Einšteinas, Emersonas, Tolstojus ir daugelis kitų įžymybių žavėjosi vedinės išminties didybe. Ne be reikalo pačios Vedos sako, kad jų pažinimas neša džiaugsmą.

Vedinis žinojimas yra giliai mokslinis ir įvairialypis. Pavyzdžiui, nėra kito tokio mokslinio veikalo, kuriame būtų taip tobulai aprašyta žmogaus psichika ir fiziologija, visatos sandara ar etikos dėsniai. Bet vertingiausia tai, kad Vedos duoda išsamų atsakymą į klausimą: “Kokia žmogaus gyvenimo prasmė?” Tai ir yra jų svarbiausia dovana žmonijai.

[Turinys]

Kokias žinias pateikia Vedos?

Galima pagalvoti, kad senieji mokslai – tai kažkas primityvus, kai tuo tarpu naujos teorijos ir išradimai atrodo kur kas autoritetingesni. Bet aš padariau visiškai priešingą išvadą. Pradėjęs studijuoti vedinę literatūrą,

aš aptikau, kad daugelis šiuolaikinio mokslo aspektų buvo žinomi dar prieš penkis tūkstančius metų – atomo, saulės sistemos bei visatos sandara; tikslus visatos egzistavimo laikas bei jos kūrimo, vystymosi ir naikinimo procesai; vaiko vystymasis motinos iščiose; mums netikėta žmogaus organizmo sandara, apie kurią šiuolaikiniame moksle tik dabar prabilta.

Vedinėje literatūroje moksliskai nagrinėjami medicinos, psichologijos, sociologijos, jurisprudencijos klausimai, taip pat tikslieji ir taikomieji mokslai: matematika, geometrija, astronomija, astrologija, architektūra, karyba ir t. t.

Kitaip sakant, Vedos yra savotiška instrukcija, kaip teisingai naudotis materialaus pasaulio ištekliams, dar daugiau, jos suteikia galimybę peržengti to pasaulio ribas. Šiuolaikiniai tyrinėjimai dalinai patvirtina Vedose pateiktas idėjas, bet jos yra daug gilesnės, negu šiose knygose pateikiama medžiaga, ir pranoksta dabartinio mokslo lygį. Vedose galima rasti tai, kas pranoksta mūsų supratimą, o jų informatyvumui ir praktiškumui šiuolaikinis mokslas toli gražu neprilygsta. Vedos patrauklios ir tuo, kad labai paprastai išaiškina gana sudėtingus dalykus.

Vedos nurodo, kad tikras yra tik praktinis žinojimas, galintis garantuoti sėkmę tiems, kurie į jį kreipiasi. Kaip nekeista, bet daugelis disciplinų, kurių mes mokinomės vidurinėse ir aukštosiose mokyklose, niekada nepritaikomos mūsų kasdieniniame gyvenime. O Vedos duoda praktišką pažinimą, padedantį mums realiai pakeisti savo gyvenimą į gerąją pusę. Vėliau, prisimindamas savo gyvenimą iki susitikimo su Vedomis, žmogus nusistebi: "Kaipgi aš galėjau gyventi be šito!"

[Turinys]

LAIKAS

Priklausomai nuo mūsų santykio su laiku, mes patirsime arba laimę, arba vargus.

Paprastai mes negalvojame apie tai, kas yra laikas. Kiekvieną dieną mes jį minime savo pokalbiuose, nesuprasdami, kas tai yra. “Aš neturiu laiko”, “Jūsų laikas baigėsi”, “Kiek valandų?”, “Jūs atėjote ne laiku”, “Laikas – pinigai”, “Laikas mėtyti akmenis ir laikas rinkti akmenis”.

Šios frazės rodo, kad laikas mus domina. O žodžiai, kad jūsų laikas baigėsi, galbūt yra patys nemalonieniai. Nesinori tikėti, kad baigėsi laikas, skirtas kažkokiai mūsų veiklai, net pati mintis apie tai sukelia diskomfortą. Tačiau Vedos tvirtina, kad bet kokiam mūsų veiksmui yra skirtas tam tikras, griežtai apribotas laiko tarpas. Jeigu mes nepradėjome veiksmo, kai prasidėjo jam skirtas laikas, arba jeigu mes neišsitenkame tame laiko intervale, – neišvengiamai prasideda nemalonumai.

Skaitytojas: Argi negalima pradėti veiksmą kiek vėliau, o nesusėjęs jo atlikti, atidėti kitam kartui?

Autorius: Jeigu yra galimybė veiksmą pratęsti vėliau, tai reiškia, kad jam paskirtas laikas dar nepasibaigė. Bet jeigu skirtas laikas bus pasibaigęs, o mes atkakliai stengsimės pratęsti kažkokią veiklą, tai būtinai susilauksime nemalonumų. Norint jų išvengti, mums reikia perprasti laiko dėsnius ir išmokti viską daryti laiku. Pavyzdžiui, kai moteriškų hormonų aktyvusis laikotarpis baigiasi, moteris tampa nevaisinga, – tam skirtas laikas baigėsi.

Skaitytojas: Jeigu laiko pažinimui tik tiek tereikia, tai aš manau, kad visi jį gana gerai pažįsta. Kam tiek daug kalbėti apie tai? Nejaugi kokia nors moteris nesupranta, kad senyvame amžiuje ji negali pastoti ir kad vaikus gimdyti reikia jaunystėje?

Autorius: Jūs teisus, dauguma moterų tai supranta. Bet pasakykite, kiek moterų, ir apylamai žmonių žino, kokių tiksliai laiku reikia pradėti vaiką?

Skaitytojas: Man rodos, griežtų taisyklių čia nėra, todėl visi savo vaikus pradeda, kada nori. Ir kas gi čia blogo?

Autorius: Tokia galvosena nepadarys mus laimingais. Jeigu dėl didesnės laimės viską reikėtų daryti, kada kas susigalvoja, tai visi jau seniai būtų laimingi. O Vedos sako, kad laimė aplanko tik tuos, kurie viską daro laiku. Tačiau mes matom, kokie “laimingi” mus supantys žmonės.

Skaitytojas: Jūs norite pasakyti, kad visi nemalonumai kyla dėl to, kad žmonės nežino, kada ir ką reikia daryti?

Autorius: Būtent taip ir yra.

Skaitytojas: Tai reiškia, kad moteris, kuri pradeda vaiką tinkamu laiku, būtinai bus laiminga. Bet juk gyvenime taip nebūna.

Autorius: Kodėl gi, atvirkščiai, visada taip būna. Galiausiai ji bus laiminga jau vien dėl to, kad pagaliau pastojo. Vaisiaus išnešiojimas irgi praeis be keblumų, vaikas gims sveikas, ir likimas jam bus palankus. Argi moteris, auginanti sveiką ir laimingą vaiką, pati nebus laiminga?

Skaitytojas: Nejaugi nuo pradėjimo laiko priklauso visas vaiko gyvenimas?

Autorius: Jeigu tai būtų netiesa, kam tada reikalinga išsisa vedinio pažinimo sritis, vadinama vedine astrologija? O ji remiasi būtent laiko dėsnių poveikio pažinimu. Geras astrologas, žinodamas žmogaus gimimo vietą ir laiką, gali daug papasakoti apie jo gyvenimą ir likimą.

Skaitytojas: Tokiu atveju, kodėl tiek daug žmonių neteikia jokios reikšmės laikui, kada reikia pradėti vaiką?

Autorius: Todėl, kad mes nesuvokiam laiko galybės. Norėdami, kad obuoliai gerai išsilaikytų per žiemą, mes nuskinam juos dar ne visai prinokusius, o paskui raukoms, kad jie neskanūs. Gulamės ne laiku, o paskui mus kamuoja psichinės negalės. Valgom irgi ne laiku, todėl sutrinka virškinimas. Mes nenorim semtis žinių tinkamu laiku, todėl prarandam atmintį. O vaikai, pradėti netinkamu laiku, gimsta su visokiausiais fiziniiais ir psichiniais negalavimais.

Skaitytojas: Tiesiog niekas nieko nežino apie tai, ką jūs čia kalbate. Jokios informacijos. Kas pasakys, pavyzdžiui, kada man pradėti vaiką?

Autorius: Na, štai, pas jus jau atsirado noras sužinoti, kada tai daryti. Nustatyti vaiko pradėjimui tinkamą laiką galima astrologinių apskaičiavimų pagalba. O dabar sąžiningai atsakykite, ar jūs tikite, kad astrologija jums padės sužinoti, kaip pradėti vaiką, kad jis būtų sveikas ir laimingas?

Skaitytojas: Ne, netikiu. O kodėl klausiate?

Autorius: Nes tai padės paaiškinti, kodėl niekas nežino, kada ir ką reikia daryti. Tikėjimas žmogui suteikia norą gilintis į žinias ir klausinėti. Nėra tokios pažinimo srities, kurioje viskas aišku iš pirmo žvilgsnio.

Pavyzdžiui, jeigu jūs tikite, kad bibliotekoje gausite gerą knygą, jūs nueisite į ją. Bet jeigu tikėjimas nebus stiprus, jūs vis atidėiosite šį žygį.

Tokiu būdu, tikėjimas skatina imtis veiksmų. Jeigu jūs netikite, kad vaiko pradėjimo laikas apsprendžia jo likimą, jūs nepasinaudosite šiuo žinojimu ir vaiką pradėsite ne kada reikia, o verčiamas aplinkybių, nekreipdamas dėmesio, ar tinkamas tai laikas. Būtent netikėjimas laiko galia ir yra ta priežastis, dėl kurios mes pakankamai rimtai nesigilinam į šį klausimą.

Skaitytojas: Ir kaipgi man patikėti laiko galia?

Autorius: Reikia rimtai studijuoti jo dėsnius.

Skaitytojas: Ką reiškia – rimtai studijuoti?

Autorius: Tai reiškia, kad viską, ką mes sužinojome, reikia pabandyti patikrinti praktikoje, pažiūrėti, kokį poveikį tai turi mūsų gyvenimui, ir tik po to daryti savo išvadas. Žinoma, gal nereikia eksperimentuoti su vaikų pradėjimu, tačiau kiekvienas gali pabandyti atsikelti ir gultis laiku ir pažiūrėti, kas iš to išeis.

Skaitytojas: Bet kaip sužinoti, kada tas “laiku gultis” ir “laiku keltis”?

Autorius: Gerai, pradėkime viso to mokytis. Bet reikės apsišarvuoti kantrybe. Prieš pereinant prie praktinės klausimo pusės, reikia gerai žinoti teoriją. Nes, kaip išsiaiškinome, be tikėjimo nebus entuziazmo. O neturėdami entuziazmo, gautas žinias negalėsime pritaikyti praktikoje.

Išvada: mūsų santykiai su laiku nebus teisingi, nesuvokus, koks jis galingas. Tikrasis pažinimas – tai žinios, patikrintos praktika. Bet norint pritaikyti žinias gyvenime, reikalingas entuziazmas, kurį duoda tikėjimas tomis žiniomis. Todėl reikia labai kruopščiai gilinti savo pažinimą. Neišsiaiškinus iki galo vieno ar kito klausimo, atsiranda abejonės, kurios pakerta tikėjimą ir entuziazmą. Šiuo atveju prarandama galimybė išsiaiškinti viską iš panagių, ir skaitydami šitą knygą, jūs tik tuščiai gaišite savo brangų laiką.

[Turinys]

Laiko teisingumas

Norint geriau save pažinti, reikia žinoti, kokios jėgos veikia mūsų sąmonę. Vienai iš jų Vedos teikia pirmenybę – tai laikas. Žinojimas apie laiką būtinas, jeigu norime suprasti, kaip jis įtakoja mūsų likimą. O žinodami laiko poveikį mums, jau galime rimtai susiplanuoti tolesnį gyvenimą.

Skaitytojas: Ką reiškia žodžiai “laikas mus įtakoja”? Man atrodo, kad žodis “laikas” sugalvotas mūsų patogumui, tam, kad nevēluotume. Kam šitaip viską sureikšminti?

Autorius: Laikas, *kala*, yra pati galingiausia, neįveikiama jėga, įtakojanti visą materialią kūriniją. Niekas negali išsvengti jo teisingo poveikio.

Skaitytojas: Tada aš iš viso nesuprantu, ką jūs turite galvoje, vartodamas šį žodį.

Autorius: Kalbėdamas apie laiką, aš kalbu apie energiją, kurios įtakoje mes senstame. Būtent taip mus veikia laikas. Mes jaučiame jo poveikį mums. Bet kadangi mes negalime pamatyti šios energijos, tai manome, kad senstame patys savaime. Bet vis tik mes bijome vēluoti ir suprantame, kad su laiku reikia skaitytis. Todėl išradome laikrodį.

Skaitytojas: Jūs sakote, kad yra jėga, verčianti mus senti. Tai gal ji mus ir mirti priverčia?

Autorius: Visiškai teisingai, ji verčia mus ne tik senti, bet ir laiku numirti.

Skaitytojas: Viešpatie, apsaugok ir pasigailėk! Ką jūs čia dabar kalbate – “laiku numirti”?! Kas gi nori mirti?

Autorius: Mirti reikia visiems, niekas negali gyventi persenusiame kūne, kiekvienas, atėjus laikui, turi gauti naują kūną. Jūs galvojate, kad mirtis – tai atsitiktinumas?

Skaitytojas: Aš suprantu taip: jei žmogus neišsigydo rimtos ligos, jis miršta. Taip pat žinomi atvejai, kai pacientas išgelbėjamas, suteikus jam kvalifikuotą pagalbą. Galbūt kai gydytojams nepasiseka, tai laikas juos priverčia suklysti?

Autorius: Jūs samprotaujate teisingai, nors ir juokais. Jeigu žmogui atėjo laikas mirti, jo niekas neišgelbės, net gydytojai. Bet jeigu lemtinga valanda dar neišmušė, tai jis tikrai nemirs.

Skaitytojas: Iš to, ką jūs pasakėte, galima pasidaryti išvadą, kad visi mes – tik marionetės šios nematomos jėgos rankose. Bet sutikite, kad tada nėra jokios prasmės gyventi, kai viskas vyksta laiko valia.

Autorius: Iš vienos pusės, jūs teisus – viskas ir visada atsitinka laiko poveikyje. Tačiau teisybė yra, ir ji visada triumfuoja. Todėl mes turime pasirinkimo laisvę, kaip išnaudoti likimo mums skirtą laiką. Mes negalime savo jėgomis perkelti mirties laiką, bet niekas mums neuždraus pragyventi jį kuo turiningiau.

Laikas mūsų gyvenime įtvirtina teisingumą. Vėdos sako, kad mes gyvename amžinai, ir visi mūsų norai, atsiradę praeituose gyvenimuose, turi išsipildyti. Be to, už visus savo poelgius mes turime gauti atpildą – apdovanojimą ar bausmę. Atpildas irgi ateis nustatytu laiku.

Šitaip pasireiškia šio pasaulio teisingumas – laikas atlygins mums už viską, ką mes padarėme, ir išpildys visus mūsų norus. Būtent todėl ir verta gyventi.

Skaitytojas: Kas tie “mes”, kurie gyvena amžinai, ir kur jūs matėte, kad kas nors gyventų amžinai?

Autorius: Mes – tai tie, kurie esame kūnuose, dvasinės sielos; turėdami ne materialią, o dvasinę prigimtį, mes gyvename amžinai. Kūnas sielai – tai kaip instrumentas, kurio pagalba tenkinami jos norai. Šiame pasaulyje nieko nėra amžino, išskyrus dvasines sielas. Visa, kas materialu, yra laiko įtakoje ir pasmerkta pražūčiai. Tik siela nežūsta, ji – amžina.

Skaitytojas: “Dvasinė, amžina siela”, “mūsų kūnas kaip įrankis” – visa tai labai nesuprantama. Bent jau paaiškinkite, ką reiškia “numirti atėjus laikui”. Jeigu jau laikas toks teisingas, tai kodėl man dar nepagyventi?

Autorius: Viskas šiame pasaulyje – atomai, planetos, galaktikos, mūsų kūnas – turi savąjį gyvenimo orbitą, kuria jie juda. Todėl bet kokio objekto gyvenimo laikas šiame pasaulyje yra griežtai apibrėžtas. Visa, kas materialu, atėjus laikui, žūsta.

Dažnai mūsų gyvenimo trukmė priklauso nuo to, kiek dorybingi mes buvome praeitą gyvenimą. O kaip jūs manote, ar laikas teisingai su mumis elgiasi?

Skaitytojas: Aš nematau jokio teisingumo tame, ką jūs čia pasakojote. Man nepatinka atsakyti už kažkokius savo praeities norus, kurių aš net neatsimenu. Man užtenka dabartinių norų, kuriuos aš noriu įgyvendinti. Kur teisingumas, jeigu laikas verčia mane kentėti už buvusias klaidas ir neleidžia man gauti tai, ko aš noriu dabar?

Autorius: Teisingumas yra, nes laikas išpildys ir dabartinius jūsų norus. Bet noriu pabrėžti, kad tai įvyks tada, kai tam ateis laikas.

Skaitytojas: Na, kurgi teisybė, jeigu aš noriu kažko dabar, o gausiu tik kažkada ateityje?

Autorius: Praeityje mūsų norai buvo tokie pat stiprūs, kaip ir dabar, todėl bus visiškai teisinga, jeigu laikas pirmiau išpildys juos, o jau paskui dabartinius norus. Kadangi mes turime daugybę norų, jų išpildymas užsitęsia.

Skaitytojas: Jeigu laikas toks galingas, kodėl jis negali išpildyti mano troškimų tuo pačiu laiku?

Autorius: Jis gali tai padaryti, tik mes negalime viską priimti tuo pačiu laiku. Jeigu tuo pat metu mes norime ir torto, ir ledų, tai vis tiek mes turėsime pirma suvalgyti viena, o paskui kita.

Skaitytojas: Visa tai labai kilnu, bet aš kažkodėl negaunu nei torto, nei ledų, o vien tik antausius. Tai vis mano buvusių norų išsipildymas? Raskite žmogų, kuris to norėtų!

Autorius: Niekas, žinoma, nenori kančių, jos ateina kaip atpildas už mūsų buvusius neteisingus poelgius. Jeigu mes neleidom džiaugtis gyvenimu kitoms gyvoms būtybėms, tai laikas teisėtai mums atseikės tiek kančių, kiek mes jų suteikėm kitiems. Jos irgi ateis savo laiku. Todėl yra laikas, skirtas kančioms, ir yra laikas, skirtas laimei.

Skaitytojas: Jeigu mano gyvenimas – viena nemalonumų virtinė, vadinasi, praeituose gyvenimuose aš elgiausi šlykščiai, be to, neturėjau jokių gerų norų.

Autorius: Jūs perdaug sutirštinate spalvas. Negi jūsų gyvenime neatsitiko nieko gero?

Skaitytojas: Buvo, žinoma, ir gerų dalykų. Bet jeigu mes taip kenčiame už praeities darbus, tai kodėl mes juos darome? Negi mums norisi kentėti?

Autorius: Todėl, kad mes ne visada suprantame, kas yra gėris ir kas yra blogis. Mes tiesiog neturime supratimo, kaip teisingai gyventi. Jeigu nenorime kentėti, reikia žinoti laimingo gyvenimo dėsnius.

Skaitytojas: Tiek daug žmonių kankinasi. Negi jie nežino, kaip reikia gyventi?

Autorius: Deja, nežino, kitaip jie nekenėtų.

Skaitytojas: Na, gerai, jūs pasakėte, kad visi norai išsipildo, taigi aš pareiškiu, kad noriu sužinoti, kaip būti laimingam. Tai ką, dabar šis noras išsipildys ir aš tapsiu laimingu?

Autorius: Žinoma, išsipildys, tik jūs turite suprasti, kuo vaiko norai skiriasi nuo suaugusio žmogaus norų. Vaikas nori to, nori ano, bet visi jo norai vaikiški, todėl ir išpildomi vaikiškai. Suaugęs žmogus kupinas ryžto įgyvendinti savo norus, ir laikas elgiasi atitinkamai.

Skaitytojas: Ką gi daryti, kad tie norai būtų tvirti?

Autorius: Tvirti norai būna tada, kai žmogus kupinas tikėjimo, kad jie bus įgyvendinti. Toks tikėjimas ateina tada, kai žmogus supranta, kad laimė ir teisingumas – ne prasimanymas, o realūs dalykai. Todėl pirmiausia reikia žinoti laimingo gyvenimo dėsnius, po to patikrinti, kaip jie įtakoja mūsų gyvenimą. Tada atsiras įsitikinimas, kad šie dėsniai realiai egzistuoja. Kai toks supratimas sutvirtės, jis virs tikėjimu į šio pasaulio dėsnių teisingumą. Tik tada mūsų noras “sužinoti, kaip tapti laimingu” pasidarys tvirtas.

Skaitytojas: Aš nelabai pasitikiu jūsų kalbomis. Vadinasi, šis mano noras – tai tik vaikiška užgaida ir teisingasis laikas jo neišpildys?

Autorius: Laikas teisingas, todėl jūsų vaikišką norą jis ir išpildys vaikiškai. Vėliau pas jus atsiras truputį vaikiško supratimo, kad laimė vis tik egzistuoja, tai yra, atsiras šiek tiek tikėjimo. Dar po kiek laiko šis noras taps rimtesniu ir laikas vėl jį išpildys – irgi rimčiau. Atsiras didesnis tikėjimas ir palaipsiui noras būti laimingu sutvirtės. Ar aišku?

Skaitytojas: Man aišku, kad niekas neaišku. Atrodo, kad aš niekada gyvenime nenorėjau būti laimingas.

Autorius: Na, taip, bet jums dar viskas prieš akis.

Skaitytojas: Kiek kartų man reikia pasakyti: “Aš noriu sužinoti, kaip būti laimingam”, kad šis noras taptų rimtu ir nevaikišku?

Autorius: Dabar užtenka vieno karto, vėliau, kiekvieną kartą prieš imantis laimingo gyvenimo dėsnių, vėl reikia pakartoti šią formuluotę. Norint ko nors rimtai mokytis, visada reikia nuoširdžiai pasistengti atitinkamai nusiteikti.

Skaitytojas: Pagal kokį kriterijų aš galiu sužinoti, kad mano noras – rimtas ir stiprus?

Autorius: Pirmasis kriterijus – atidus gilinimasis į laimingo gyvenimo dėsnius. Antrasis – jūs labai užsinerėsite išbandyti juos praktikoje. Kitaip sakant, kai noras pasidarys tikrai tvirtas, jūs pajusite didžiulį entuziazmą mokytis ir pritaikyti gautas žinias praktikoje.

Kai jūs ugdysitės tvirtą norą žinoti, kaip būti laimingam, ateis laikas, kai jūs pradėsite rimtai ir sistemingai studijuoti laimingo gyvenimo dėsnius.

Išvada: *tik sistemingai studijuodami laiko dėsnius mes išsiugdysime tvirtą norą būti laimingi. Toks noras nuo vaikiško skiriasi tuo, kad jį visada lydi kokia nors praktinė veikla. Be praktikos suprasti laiko teisingumą neįmanoma.*

[Turinys]

Supratimas, kad laikas teisingas, teikia nusiramimą.

Laikas yra pati subtiliausia energija šiame pasaulyje. Paviršutiniškais analitiniais metodais suprasti jo galybės neįmanoma, reikalingas ir gyvenimiškas patyrimas. Tik stebint save ir mus supančius žmones, galima pamatyti nepalenkiamo laiko jėgą. Kai tik mes pradėdam pripažinti, kad laikas su mumis elgiasi teisingai, mūsų gyvenimas nedelsiant prisipildo pasitenkinimo bei ramybės.

Skaitytojas: Aš turiu būti ramus ir patenkintas, matydamas, kad viskas sensta... Nieko sau.

Autorius: Jeigu jūs pripažįstate, kad laikas yra teisingas, ramybė ateis savaime.

Skaitytojas: Kitaip tariant, aš labai nusiraminsiu, supratęs, kad visi su laiku išmirs?

Autorius: Tai skamba kaip nepadorus jumoras, bet jame yra ir lašas teisybės. Jūs teisus, kol kas nelabai aišku, kaip laiko teisingumo pripažinimas duoda nusiramimą, bet diskusijos eigoje, manau, viskas paaiškės.

Niekas negali išvengti senatvės ir mirties, nes tai yra kryptingas materijos judėjimas iš taško A (gimimo) į tašką B (senatvę ir mirtį), kurį visiškai kontroliuoja laikas. Vėdos rašo, kad laiko kontrolėje yra visi šio pasaulio judesiai.

Pagrindiniame Vėdų traktate *Šrimadbhagavatam* (2.5.22) pasakyta: *Aukščiau materialios gamtos gunų yra laikas, kuris kontroliuoja jų dėka vykstančią veiklą, vadinamą karma.*

Suprantu, kad kol kas panašias citatas jums sunku suprasti, bet su laiku viskas susitvarkys. Apie materialios gamtos *gunas* (energijas) ir apie karmą mes pakalbėsime vėliau. Dabar reikia išsiaiškinti, koku būdu laikas kontroliuoja viską, kas vyksta šiame pasaulyje.

Laikas – tai neapčiuopiama jėga, verčianti visus visatos objektus judėti iš gimimo taško į senatvės tašką ir neleidžianti bent kiek pagrįžti atgal.

Skaitytojas: Ką jūs turite galvoje, sakydamas, kad kažkokia jėga mus verčia judėti link senatvės? Argi tai nevyksta savaime?

Autorius: Vėdos teigia, kad niekas nesidaro savaime. Bet koks judėjimas yra kontroliuojamas laiko.

Skaitytojas: Vadinasi, stebėdami, kaip auga mūsų vaikai, mes matome laiko įtaką jiems?

Autorius: Visiškai teisingai. Laikas vienodai judina visus atomus, visas mūsų organizmo molekules ir ląsteles, nukreipdamas jas senatvės link. Todėl visi pokyčiai mūsų kūne vyksta tolygiai. Jie yra dėsningi ir įprasti mums, todėl atrodo, kad viskas vyksta savaime.

Skaitytojas: Paaiškinkite, ką reiškia šie žodžiai – “visi atomai juda senatvės kryptimi”?

Autorius: Labai nesigilinant į detales – mes vis tik ne fizikai – šiuos žodžius galima paaiškinti maždaug taip. Atomą sudaro tam tikros dalelės, ir kiekvienai iš jų yra nulemtas griežtai apibrėžtas apsisukimų skaičius savąja orbita. Tai ir yra jų gyvenimo laikas. Kiekvienas apsisukimas reiškia, kad dalelei liko skrieti viena orbita

mažiau, tai yra, ji vienu apsisukimu paseno. Ir pats atomas, praėjęs visus savo gyvenimo ciklus, miršta, išnyksta.

Skaitytojas: Nejaugi kiekvienam elektronui yra nustatytas tam tikras apsisukimų skaičius?

Autorius: Ne tik elektronams, bet ir planetoms. Visi materialaus pasaulio objektai turi savo gyvenimo trukmę. Planetos, atomai, elektronai, atėjęs jų laikui, miršta lygiai taip, kaip ir žmonės. Laikas, kaip jau minėjau, kontroliuoja visus judesius šiame pasaulyje.

Skaitytojas: Kai aš judinu rankas ir kojas, laikas irgi tai kontroliuoja?

Autorius: Taip, laikas kontroliuoja ir kūno judesius.

Skaitytojas: Vadinasi, kiekvienas mano judesys verčia mane senėti?

Autorius: Gal manote, kad judėdamas jūs jaunėjate?

Skaitytojas: Ne, aš turėjau galvoje ką kita. Jeigu aš einu į parduotuvę nusipirkti duonos, ar tai laikas savo galia verčia mane ten eiti?

Autorius: Na, žinoma. Jūsiškį virškinimo traktą laikas verčia dirbti tam tikru ritmu, todėl jums periodiškai norisi valgyti ir kartas nuo karto prisieina žygiuoti į krautuvėlę.

Skaitytojas: Vėlgi susidaro įspūdis, kad mes gyvename kaip robotai – net duonos žmogus negali nusipirkti savo noru.

Autorius: Ne visai taip. Mes turime pasirinkimo teisę – norim perkam, norim – ne, norim – badaujam, norim – valgom. Bet procesai, kurie verčia senėti kūną, nuo mūsų nepriklauso. Pasirinkti – senėti ar ne – mes jau negalime. Mes visada sensime.

Skaitytojas: Įdomūs tie laimės dėsniai – jūs visą laiką kalbat apie tokią pragaištį, kaip senatvė.

Autorius: Mes patys sau kenkiam, priešindamiesi – dažnai nesąmoningai – šio pasaulio dėsniams. Mus nuolatos kamuoja rūpestis senstančiu kūnu, nes nenorim pripažinti kontroliuojančios laiko galios. Išmintingas žmogus, suprantantis visų kūne vykstančių procesų dėsningumą, pripažįsta, kad laikas viską daro teisingai. Todėl jis nepergyvena dėl permainų savo kūne, kurios verčia senti jo organizmą.

Skaitytojas: Vadinasi, mano rūpesčiai dings, kai aš suprasiu, kad tai labai teisinga, kai sensta mano kūnas.

Autorius: Taip. Supratę, kad kūno senėjimas ir galiausiai mirtis yra labai teisingas laiko procesas, mes atsikratome rūpesčių ir nusiraminame. Tas, kuris supranta, koks teisingas yra laikas, nesielvartauja nei dėl gyvųjų, nei dėl mirusių.

Skaitytojas: Ar norite pasakyti, kad abejingai stebėti savo artimųjų mirtį ir yra nusiraminimas? Tada man nereikia tokios laimės.

Autorius: Nepripažindami laiko teisingumo, mes dažnai galvojame, kad artimų žmonių mirtis yra kažkokia prievartos forma jų atžvilgiu. Bet jeigu jie numirtų nors sekunde vėliau, sutriktų jų persikūnijimo ciklas. Tokia nesavalaikė mirtis suteiktų žmonėms dar didesnes kančias. Laikas, ačiū Dievui, prižiūri, kad nieko tokio neįvyktų.

Tas, kuris pripažįsta laiko dėsnų teisingumą, tiki, kad mirtis jį ištiks numatytu laiku. Nei vienas visai bereikalingai liūdintis giminaitis nesutrukdys jam laiku palikti jau nereikalingą kūną ir laiku įsikūnyti kitame. Toks žmogus niekada nesijaudina.

Skaitytojas: Jūsų žodžiuose aš pajutau užuominą, kad liūdėti mirusiojo yra kažkas smerktino. Bet kas gi čia blogo? Juk tai gailestingumo požymis.

Autorius: Taip, tai gailestis, bet ne mirusiajam, o sau. Žmogus, palikęs taip vadinamą grubųjį, visiems matomą kūną, kurį laiką būva šalia jo savo subtiliame kūne (apie jį pakalbėsime vėliau). Jis girdi, kaip visi ašarodami šaukia jį sugrįžti, nepalikti jų našlaičiais, ir todėl labai kankinasi.

Reikia vis dėlto žinoti, kas yra tikrasis gailestingumas. O kai žmogus duoda valią savo jausmams, tai tie, kuriems jis nori apreikšti savo gailestį, nieko gero nepatiria.

Skaitytojas: Kaipgi elgtis teisingai, kai prieš tave – miręs artimas žmogus?

Autorius: Nėra prasmės kalbėti apie tai. Kol žmogus nesuvokia laiko procesų teisingumo, jam nebus pasirinkimo, kaip elgtis tokiose situacijose – jis visada sielvartaus. Tokia nuotaika jis terorizuoja ne tik pats save ir mirusįjį, bet ir aplinkinius. Taigi kol neišmušė išbandymo valanda, reikia pasistengti suvokti, koks vis dėlto teisingas laikas.

Skaitytojas: Kaipgi elgiasi tie, kurie jau suprato šitą tiesą?

Autorius: Kai artimas žmogus palieka kūną, jie karštai kartoja Dievo vardus (meldžiasi Jam). Vedos sako, kad tai yra didžiausias gėris kūną palikusiai sielai. Tie, kurie taip daro, jaučia, kad atliko mirusiajam paskutinę priedermę ir jaučia gilų pasitenkinimą. Tuos, kurie nežino, kaip elgtis panašiose situacijose, likimas baudžia, ir jie patiria kančias.

Skaitytojas: Įdomu, kokias?

Autorius: Tokį žmogų kamuoja neatliktos pareigos jausmas ir sąžinės priekaištai. Juos papildo liūdesys, depresija ir nusivylimas gyvenimu. Tai jau psichiniai sutrikimai, todėl po jų seka sunkios ligos.

Skaitytojas: Kurgi teisingumas – ne tik prarasti artimą žmogų, bet dar ir kentėti dėl to, kad užėjo silpnumo valandėlė!

Autorius: Dėl jo neteisingo elgesio mirštančiajam prisiėjo kentėti, už tai jis gaus tokias pačias kančias. Tokia teisingumo esmė.

Skaitytojas: Atrodo, kad su tokiu teisingumu geriau nejuokauti. Įdomu, kokias dar kvailystes mes darome, nesuprasdami laiko procesų teisingumo?

Autorius: Pagyvenę žmonės dažnai skendi prisiminimuose apie prabėgusią jaunystę. Taip jie tuščiai leidžia jiems skirtą laiką, ir tai taps jų kančių priežastimi. Moterys pergyvena, kad jų vaikai suaugo ir paliko jas. Taip jos gadina gyvenimą sau ir artimiesiems. Žmonės, prisirišę prie sekso, liūdi, kad jau neturi tokios potencijos, kaip anksčiau ir dėlto kankinasi. Bedarbis kenčia dėl prarasto darbo, kai turėtų nusiraminti ir džiaugsmingai ieškoti kitos darbovietės. O pradėjęs dirbti, gailisi, kad baigėsi laisvos dienos. Ir taip toliau, iki begalybės, visi, kurie jaučia laikui nuoskaudą, neturės tikros ramybės.

Betgi žmogus, kuris dėjo visas pastangas, stengdamasis suvokti laiko procesų teisingumą, nedelsiant pajus ramybę. Joks įvykis neišves jo iš pusiausvyros. Savo nuotaika jis užkrės ir jį supančius žmones, ir visi jį labai brangins.

Išvada: *laiko procesų teisingumą turi suvokti visi be išimties, kitaip mes neatsikratysime begalinių rūpesčių ir nesąmoningai kenksime mus supantiems žmonėms. Reikalingas suvokimas atsiras, nuolat mąstant apie tai, kaip teisingai sutvarkytas šis pasaulis.*

[Turinys]

Diskusija apie teisingą požiūrį į laimingo gyvenimo dėsnių studijas

Viename iš svarbiausių vedinės filosofijos veikalų – *Šrimadbhagavatam* – taip kalbama apie laiko galybę (3.11.13, kom.): *Saulė – tai Viešpaties akis, kuri skrieja tam tikra laiko orbita. Todėl viskas yra laiko ir saulės – kala čakros (laiko rato) poveikyje. Viskas šiame pasaulyje juda amžinojo laiko orbita ir kiekvienas objektas turi savąją laiko orbitą, kuri vadinasi samvatsara.*

Skaitytojas: Viešpaties akis... Kas tai, alegorija?

Autorius: Ne, tai realybė.

Skaitytojas: Na, ką gi, man jūsiškai laimingo gyvenimo dėsniai netinka, nes aš netikiu į Dievą.

Autorius: Senovinė išmintis sako: “Jeigu žmogus netiki tuo, ko nesupranta, vadinasi, jis kvailys”. Norint tikėti ar netikėti į Dievą, pirmiausiai reikia gerai šitą klausimą išsiaiškinti, o jau paskui daryti išvadas.

Skaitytojas: Aš galiu jums atšauti, kad daugybė žmonių tiki į Dievą akiai, nesidomėdami, yra Jis ar ne. Jie besąlygiškai priima Dievo buvimo faktą, nesivargindami įrodymų paieška. Anot jūsų, jie kvailiai?

Autorius: Aš nepastebėjau jūsų žodžiuose nesutikimo, jūs tik patvirtinote mano mintį.

Skaitytojas: Bet sutikite, kad žmonių, akiai tikinčių į Dievą, yra kur kas daugiau, negu tu, kuriems tai nepriimtina.

Autorius: Tiek vienu, tiek kitų yra pakankamai daug, bet siekiant teisingo mokslinio vertinimo reikalingas bešališkas noras išsiaiškinti.

Skaitytojas: Jūs norite pasakyti, kad norint pripažinti Dievo egzistavimą, reikalingi moksliniai įrodymai?

Autorius: Nesvarbu, ar žmogus tiki į Dievą, ar ne, tačiau nesinaudojant moksliniais metodais, jo pažiūros tėra tik naivios vaikiškos, chaotiškai atsirandančios mintys.

Skaitytojas: Jūs manote, kad Dievo egzistavimo faktą galima nustatyti moksliniais metodais?

Autorius: Būtent tuo ir turi užsiimti mokslas. Pirmiausia jis turi tirti svarbiausius dalykus, o po to – antraeilius. Vėdos taip ir daro. Jos labai tiksliai formuluoja klausimus. Pavyzdžiui, vedinė išmintis tvirtina, kad mokslas pirmiausia privalo atsakyti į klausimą – yra Dievas ar ne. Tik tada bus aišku, ar visata paklūsta kažkokiems dėsniams, ar atsiranda iš chaoso ir toliau chaotiškai vystosi. Priklausomai nuo atsakymo į šį klausimą atitinkamai vystysis ir kiti mokslai, jų tarpe – medicina ir psichologija.

Skaitytojas: Jūs manote, kad jeigu Dievo nėra, tai viskas atsirado iš chaoso?

Autorius: Tai elementari logika: jeigu proceso niekas nevaldo, vadinasi, jis vyksta chaotiškai.

Skaitytojas: O argi jie negali vykti automatiškai?

Autorius: Ką reiškia “automatiškai”? Laikinai kažkas gali judėti automatiškai. Bet argi kas nors mūsų gyvenime visada vyksta automatiškai?

Skaitytojas: Pavyzdžiui, dieną automatiškai keičia naktis. Juk tai neginčytina.

Autorius: Taronui irgi atrodo, kad mūsų kojos šalia jo juda automatiškai, bet mes žinom, kad taip nėra.

Skaitytojas: Ką jūs norite tuo pasakyti?

Autorius: Galbūt palyginimas nėra labai geras, bet jeigu mes neturime galimybės pažvelgti į situaciją iš „aukščiau“, tai negalima tvirtinti, kad dieną automatiškai keičia naktis. Mes juk nežinome, ar Žemė sukasi automatiškai, ar ne. Mes galime tik daryti prielaidas.

Skaitytojas: Sakykim, aš manau, kad viskas vyksta automatiškai. Ir visata atsirado automatiškai, ir Dievo nėra.

Autorius: O kur jūs matėte, kad tie procesai, kuriuos mes galime stebėti, vykėtų automatiškai? Jeigu jūs paleisite mašinos vairą, tai ji automatiškai nenuvažiuos ten, kur reikia, greičiausiai ji automatiškai įsireš į stulpą.

Skaitytojas: Bet aš galiu galvoti, kad Dievo nėra?

Autorius: Mes galim įsivaizduoti, ką tik norim, bet blaivaus proto žmogus visada pasiruošęs išnagrinėti net ir visiškai priešingus požiūrius. Todėl nėra jokios rimtesnės priežasties atsisakyti tyrinėti Vedas, o remtis emocijomis, pasirenkant vieną ar kitą sprendimą, tiesiog neprotinga. Vedos duoda moksliskai pagrįstą atsakymą į klausimą – yra Dievas ar ne.

Skaitytojas: Bet ar gali Vedos moksliskai įrodyti, kad Dievas yra?

Autorius: Gali, bet ar jūs sugebėsite priimti savęs pažinimo procesą, kurį siūlo Vedos ir kuris duoda šio klausimo supratimą?

Skaitytojas: Ką aš turiu daryti?

Autorius: Norint priimti faktus, įrodančius Dievo buvimą, reikia daug padirbėti, praeinant visą savęs pažinimo procesą, kurį rekomenduoja Vedos. Tada dvasinės energijos ir Dievo regėjimas ir bus tas faktas, patvirtinantis, kad Jis yra.

Skaitytojas: Konkrečiau – ką reikia daryti?

Autorius: Pirmiausia reikia atsikratyti nuodėmių ir išmokti mylėti visas gyvas būtybes.

Skaitytojas: Aš tam nepasiruošęs. Ar tai reiškia, kad aš niekada nesuprasiu, yra Dievas, ar ne?

Autorius: Tai reiškia, kad reikia atmesti emocijas ir toliau ramiai nagrinėti mūsų paliestą temą. Kai atsiras gyvybiškai svarbi būtinybė dar labiau įsigilinti į Dievo egzistencijos klausimą, štai tada jūs ir būsite pasiruošęs užsiimti juo rimtai. O dabar reikėtų pasikliauti intelekto argumentais ir bešališkos analizės pagalba toliau gilintis į tai, ką mes norim suvokti dabartiniu momentu. O dabartiniu momentu mes norim kuo daugiau sužinoti apie laimingo gyvenimo dėsnius. Vedos juos išaiškina kuo smulkiausiai. Tad kas gi, išskyrus emocijas, mums dar trukdo juos suprasti?

Skaitytojas: Na, gerai, nors aš ir netikiu į Dievą, bet jūs įtikinote mane toliau pažinti laimingo gyvenimo dėsnius. Tad tęskime. Jūsų pacituotame šventraštyje sakoma, kad viskas yra laiko ir Saulės įtakoje. Kas liečia laiką, daugiau ar mažiau aišku, bet prie ko čia Saulė?

Autorius: Pirmiausia apibendrinsim mūsų pokalbį.

Išvada: *siekiant pažinti laimingo gyvenimo dėsnius, pirmiausiai reikia protingai ir teisingai įvertinti temą. Užimti blaivaus proto poziciją reiškia analizuoti tuos dėsnius be jokių emocijų bei išankstinio priešiško ir nepriširišti prie savo idėjų, kurių neįmanoma įrodyti. Reikia naudotis logika, sveiku protu ir pastabumu. Minimų dėsnių realumą mes patikrinsime savo ir kitų žmonių praktiniu patyrimu.*

[Turinys]

Saulė – laiko įrankis

Autorius: Saulė, būdama didžiuliu šviesuliu, įtakoja Žemę, padėdama laikui realizuoti cikliškus procesus, vykstančius planetoje, o tuo pačiu ir mūsų organizmuose.

Ji pakelia mus iš lovos, kai pateka, o nusileisdama guldo miegoti. Savo subtilia ugnies energija periodiškai suaktyvina žmogaus virškinimo traktą, teikia energiją protinei veiklai ir t. t. Žmogus, galintis įvertinti Saulės galybę ir paklusti jos valiai, niekada nesirgs ir visada jaus džiaugsmą.

Skaitytojas: Daug ko nesupratau. Visų pirma, kas mane gali priversti keltis, jeigu aš to nenorėsiu? Antra, ką reiškia – „Saulė padeda suvirškinti maistą“? Vėlgi neaišku dėl protinės veiklos ir valios.

Autorius: Kodėl gi jums nepradėti miegoti dieną, o veikla užsiimti naktį?

Skaitytojas: Norite pasakyti, kad aš miegu naktį, o dieną dirbu tik todėl, kad mane taip įtakoja Saulė? Bet dieną aš dirbu todėl, kad šviesu.

Autorius: Gerai, nakčiai aš jums įruoši apšvietimą. Dirbsite?

Skaitytojas: Ne, nes aš nuo mažens įpratau naktį miegoti, o dieną užsiimti reikalais.

Autorius: Teisingai. Dieną šviečia saulė ir visoms gyvoms būtybėms duoda jėgų ir entuziazmo jų veiklai. Bet jūs galvojate, kad visa tai vyksta jų norų dėka, o Vedos aiškina, kad apart asmeninio noro dar yra ir atitinkama energija, kuri skatina šį norą būti aktyviu dieną, o ne naktį. Toks dėsningumas būdingas daugumai gyvūnų, augalų ir žmonių.

Saulei kylant, suaktyvėja visa, kas gyva. Apetitas taip pat. Todėl natūralu ir įprasta gerai pasistiprinti pietų metu. Saulei kylant, atkunta protas, ir labai sustiprėja jo analitinės, mąstymo, įsiminimo ir kitos funkcijos. Saulei leidžiantis, proto aktyvumas ir jo funkcijos silpnėja. Mes pastebim šiuos procesus, bet aiškiname juos kiekvienas iš savo varpinės. Atseit, rytais mes keliamės, todėl, kad jau išsimiegojom, o pietus valgom, nes jau seniai pusryčiavom. Mąstymas, vadinasi, tampa vangus todėl, kad protas per dieną pavargo.

Skaitytojas: Bet argi ne taip? Štai aš eikvoju savo jėgas taip, kad kas penkios valandos noriu valgyti. Guluosi dešimtą valandą vakaro, keliuosi aštuntą ryto ir truputį užvalgau, o pirmą valandą jau noriu pavalgyti kaip reikiant. Ar šitoje logikoje yra koks nors trūkumas?

Autorius: Nedidelis. Jeigu jūs norite valgyti kas penkios valandos, tai kodėl nesikeliate pavalgyti trečią valandą nakties?

Skaitytojas: Negi yra tokių pamišėlių, kurie keliasi naktį pavalgyti?

Autorius: Aš irgi taip galvoju. Naktį virškinimo ugnis susilpnėjusi, todėl ir apetito nėra. Žinoma, jeigu kas nors dirba nakties metu, tai kažkoks poreikis valgiui bus, bet vis tik apetitas tuo didesnis, kuo aukščiau pakilusi saulė. Tada ir maisto įsisavinimas geresnis.

Visa tai vyksta todėl, kad mūsų organizmą įtakoja saulės energija. Bet kadangi mes įpratome būti tokiais labai nepriklausomais, todėl mums atrodo, kad saulė mūsų virškinime turi mažiausią reikšmę.

Pasirodo, kad saulė skleidžia subtilią ugnies energiją, kuri mus įtakoja nei kiek nemažiau kaip ir saulės šviesa. Tik ši energija labiau pasireiškia organizmo viduje, o saulės šviesa užsilaiko kūno paviršiuje.

Skaitytojas: Ar galite tai įrodyti iš sveiko proto pozicijų?

Autorius: Laisvai. Kai mes esame lauke, tiek grubi, tiek subtili saulės energija mus veikia tuo pat metu. Šviesos spinduliai kaitina kūną iš išorės, ir organizmas turi eikvoti savo energiją apsaugai nuo perkaitimo, todėl silpnėja vidinė subtilioji ugnis. Mūsų gyvenimiškas patyrimas tai patvirtina – karštą dieną nėra apetito.

Bet jeigu mes esame pavėsyje, tai rezultatas priešingas, nes subtilioji ugnies energija prasiskverbia pro visas užtvaras ir žadina apetitą.

Skaitytojas: Jūs mane įtikinote, kad subtilioji saulės energija įtakoja mūsų apetitą. Sakykim, kad ji taip pat turi poveikį ir fizinei bei psichinei veiklai. Bet man neaišku, kaip tai susiję su laimingo gyvenimo dėsniais?

Autorius: Labai paprastai. Jeigu žmogus rytais keliasi iki šeštos valandos, tai jo fizinės ir psichinės funkcijos pamažu suaktyvėja. Kėlimasis po šeštos valandos tampa stresu ir kūnui, ir psichikai. Šiuo atveju yra du variantai, kas darysis su miegalium.

Pirmasis – žmonės, kurie yra veiklūs, visą dieną jaus didelę psichinę įtampą ir pervargimą. Ilgainiui pasireikš vėlyvo kėlimosi pasekmės: jie nesugebės pailsėti ir greitai pavargs, susilpnės imunitetas ir atmintis, atsiras virškinimo trakto sutrikimai, silpnumas, psichinis nestabilumas, sumažės valios stiprybė.

Antrasis – žmonėms, linkusiems į pasyvumą, tuoj po kėlimosi pasireikš hipotonija (žemas kraujo spaudimas) ir silpnumas. Psichinių ir fizinių organizmo funkcijų susilpnėjimas iššauks blogą virškinimą, kraujagyslių spazmas, skausmus sąnariuose ir stubure, pilvo pūtimą, pykinimą, chroniškus uždegiminiuosius procesus, migrenas.

Jeigu žmogus sąmoningai ar intuityviai suvokia laimingo gyvenimo dėsnį, kuris vadinasi mitybos, darbo ir poilsio režimas, jis visada bus žvalus, sveikas ir laimingas.

Skaitytojas: Ar galima su šiuo režimu susipažinti detaliau?

Autorius: Viskam savo laikas.

Išvada: žmonės, kurie tikrai nori būti laimingi, turi suprasti didžiulę saulės įtaką mūsų gyvenimui. Tada atsiras didelis potraukis jį pertvarkyti pagal saulės judėjimą dangaus skliautu.

[Turinys]

Laikas viskam sukuria judėjimo ciklus

Laikas – tai vienas iš Dievo aspektų, kuris kontroliuoja visą pasaulį. Niekas negali išvengti jo poveikio. Mokslininkai, kuriantys jaunystę gražinančius ir gyvenimą prailginančius preparatus, nesugebės padaryti taip, kaip jie nori. Kiekviena gyva būtybė visatoje, kaip ir planetos, turi savąsias laiko orbitas. Tačiau yra būdai, kaip bent truputį pristabdyti organizmo senėjimo procesus. Tai, žinoma, nereiškia, kad mes galime kažkaip įtakoti laiką. Tam tikrose ribose atjaunėjimas galimas, bet mirties laiką pakeisti savo jėgomis mes negalime.

Iš pagyvenusio žmogaus padaryti jauniklį neįmanoma, nes mes susiduriame su jėga, kuri įtakoja visus kūno atomus, kontroliuodama jų judėjimą. Ji valdo ir subtilųjį kūną (protą ir intelektą), ir grubųjį, fizinį. Bet kurios planetos laiko orbita – tai ta orbita, kuria ji juda. Skriedama ji sensta lygiai taip, kaip ir žmonės, tik daug lėčiau už mus.

Skaitytojas: Aš nesuprantu, kodėl jūs lyginate planetas su žmonėmis. Planetų judėjimas visada yra cikliškas, pavyzdžiui, saulė visada teka rytuose, o leidžiasi vakaruose. Tai kartojasi ir kartojasi. Bet žmogus gimė, praėjo savąjį gyvenimo kelią ir numirė. Kurgi čia ciklas?

Autorius: Mes matome tik dalį ciklo ir todėl atrodo, kad jo nėra. Mes remiamės savo netobula pasaulėžiūra, todėl galvojame, kad žmogus yra anapus cikliškų laiko dėsnių. Gerai. Dabar pasakykite, ar jūs matote elektros srovę?

Skaitytojas: Žinoma, ne, bet aš galiu ją pajusti, įkišęs nagus kur nereikia.

Autorius: Vadinasi, elektra yra, nors mes ir nematom jos. O kaip manote, ar ji atsiranda tame lizde, kur jūs įjungiate kokią nors elektros prietaisą, ar kur nors kitur?

Skaitytojas: Matyt, jūs mane laikote kažkokiu aborigenu. Juk visi žino, kad elektra gaminama elektrinėse.

Autorius: Tada atsakykite į analogišką klausimą – iš kur atsiranda vaikai?

Skaitytojas: Iš motinos iščių. Ji pastoja, po to seka embriono vystymosi periodas.

Autorius: Tada gal ir elektra atsiranda ne elektrinėje, o gaminasi tiesiog elektros lizde. Kodėl gi ne, jeigu vaikas gali nei iš šio, nei iš to atsirasti moters iščiose?

Skaitytojas: Jūs man visai susukote galvą. Tai iš kur tada atsiranda tas vaikas?

Autorius: Kaip vanduo, sukdamas turbiną, duoda pradžią elektros atsiradimui, taip ir siela duoda gyvybę mažičiam kūneliui, padėdama jam augti.

Skaitytojas: Vadinasi, kai moteris pastoja, jos kūne atsiranda antra siela?

Autorius: Taip.

Skaitytojas: Tokiu atveju vaiko siela turi įtakoti motinos kūną.

Autorius: Taip ir yra. Tuoj po pastojimo vaiko siela taip pakeičia moters charakterį ir įpročius, kad ji pati savęs nepažįsta. Dėl to ji mane kreipiasi daug nėsčių moterų, manydamos, kad vyksta kažkas keisto su jų psichika. Jos nesusigauja, jog visa tai dėl to, kad jų kūne gyvena jau ne viena, o dvi sielos.

Skaitytojas: Įdomu. Vadinasi, mūsų gyvenimo ciklas kiekvieną kartą prasideda moters iščiose?

Autorius: Taip, mūsų gyvenimas cikliškas, kaip ir atomų bei planetų. Viskas šiame pasaulyje turi savąją laiko orbitą. Visi objektai šiame pasaulyje gyvena ciklais ir pereina gyvenimo etapus, panašius į mūsų. Periodiški mūsų kūno pasikeitimai neišvengiami.

Išvada: kai žmogus supranta, kad laikas visiems materialiams objektams suteikia cikliškumą, tai padeda jam suvokti savo amžinąją dvasinę prigimtį.

[Turinys]

Laiko, kaip dieviškos energijos, galybė

Laikas kontroliuoja ne tik planetas, bet ir visą visatą, kuri po tam tikro laiko bus sunaikinta. Apie tai kalbama viename iš *Śrimadbhagavatam* komentarų: *Tas pats laikas, kuris pradžių pradžioje sužadino materialų pasaulį, visatos egzistencijos pabaigoje vėl suteikia jam inertišką ir neišreikštą būseną.*

Viską, kas yra šiame materialiam pasaulyje – atomus, planetas, žmonių gyvenimus – laikas judina jų gyvenimo ciklais. Čia nėra procesų, kurie nepaklustų dėsningumams ir ciklams.

Viskas yra laiko valioje. Apie tai kalbama *Mahabharatoje*, *Kala-vadoje*: *Jo neįmanoma aplenkti, kai jis bėga, o kai stovi, jo neapimsi. Kai kas jį vadina metų laikais ar mėnesiais, savaitėmis, dienomis. Dar jį vadina rytu, vakaru, diena ar netgi akimirka. Tačiau kaip jį beįvardintų, tai yra vieninga visuma, vadinama kala (laikas). Viskas šiame pasaulyje yra jo valdžioje (12.224.50-56).*

Mes gimstame ir pradėdame savąjį ciklą – judėjimą į senatvę. Mus stumia laikas, ir niekas negali jam pasipriešinti ir sustabdyti šio judėjimo. Nerasite nei vieno žmogaus, kuris nemirtų, o gyventų ir gyventų. Nors ir sunku patikėti, bet Vedos sako, kad kiekvienas žmogus turi savo individualią laiko orbitą. Žmonės, kurie deramai neįvertina laiko jėgos, labai kentės jau šį gyvenimą.

Visi gydytojai ir mokslininkai pirmiausiai turi atsižvelgti į tai, kad pats galingiausias šiame pasaulyje yra laikas, ir atitinkamai pakoreguoti gydymąsiąs procedūras ir visa kita.

Skaitytojas: Jeigu aš turiu gerus vaistus, bet vartosiu juos nelaiku, tai nebus jokio efekto?

Autorius: Bus, tik priešingas. Jeigu tonizuojančius vaistus aš išgersiu ne ryte, o vakare, tai sutriks mano miegas. Virškinimą gerinančius vaistus reikia gerti prieš arba po valgio, kitaip nukentės virškinimo organai. Bet kokias procedūras ir pratimus reikia atlikti laiku.

Taigi gydymo režimas yra labai svarbus dalykas, tikintis sėkmės. Norint sudaryti teisingą režimą, reikia žinoti paciento horoskopą, todėl vediniais laikais (prieš penkis ir daugiau tūkstančių metų) visi gydytojai išmanė ne tik Ajurvedą (vedinę mediciną), bet ir astrologiją. Visas gydymas būdavo sutikrinamas su ligonio horoskopu. Trumpai kalbant, gydytojas, dirbdamas su pacientu, privalo atsižvelgti į laiko faktorių.

Skaitytojas: Argi ir vaistus be horoskopo negalima išrašyti?

Autorius: Negalima. Būna, kad tam tikrą dieną, tam tikrą valandą žmogui turi susilpnėti kepenų funkcijos. Ir gali atsitikti, kad būtent tuo laiku jis išgers vaistus, kurie dar labiau susilpnins kepenų darbą. Aišku, pacientas nuspręs, kad vaistai jam netinka. Bet jeigu gydytojas išmano astrologiją, jis nurodys laiką, tinkamą vaistų priėmimui, ir viskas bus gerai.

Kokie turi būti mūsų santykiai su laiku? Jį reikia gerbti. Toks dėsnis. Žmogus, nežinodamas šalies įstatymų, gali juos pažeisti ir patekti į daboklę. O jeigu jis nežino, kad reikia gerbti laiką, jis patenka į "laiko kalėjimą", tai yra, patiria įvairias kančias ir susiduria su daugybe problemų.

Gerbti laiką reiškia paklusti jo valiai ir viską daryti laiku. Kiekviena gyva būtybė Žemėje turi savo biologinį laikrodį, kurį užveda ir verčia tikėti saulė. Tai ypatinga saulės energija, neturinti nieko bendro su saulės šviesa. Nors pačią saulę kontroliuoja laikas, bet ji padeda jam įtakoti mus, sukurdama viso gyvenimo režimą. Nusileisdama ji mus guldo miegoti, patekėdama verčia keltis.

Skaitytojas: Dabar man aiškus šis laimingo gyvenimo dėsnis. Aš jį suprantu taip. Laikas – teisinga ir humaniška energija, kuri baudžia visus, kas jai nepaklūsta ir negerbia jos. Todėl geriausia – klausyti šios "humaniškos" energijos ir laikytis nuo jos kuo toliau. Kitaip kančios neišvengiamos. Jos "humaniškas" elgesys su pažeidėjais pasireiškia tuo, kad visi jie be kalbų patenka į kalėjimą ir bus nubausti. Net jeigu žmogus nieko nežino apie laiko galybę, jam vis tiek teks atkentėti. Kai aš suvokiau šį laimingo gyvenimo dėsnį, kažkodėl nepajutau didelio džiaugsmo.

Autorius: Tai vis todėl, kad jūs dar gerai neįsisąmoninote laiko galybės ir teisingumo. Jūsiškis laiko apibūdinimas skamba neblogai, nors ir su pesimistinėmis gaidelėmis. Jūs padarėte tik vieną klaidą – pasakėte, kad nuo laiko reikia laikytis kuo toliau. Iš tikrųjų reikia eiti koją kojon su laiku.

Jūsų negatyvizmas praeis, kai suprasite, kad kitaip mūsų neperauklėsi. Jeigu mes nenorim suprasti, kad viską reikia daryti laiku ir galvojam, kad galima išvengti bausmės, tai būtinai atsiras noras nukrypti nuo laiko dėsnių. O nesilaikant šių dėsnių, gyvenimas taps absoliučiu chaosu. Žmonės viską darys kaip pakliūna, be jokios sistemos, ir jų vargai dar labiau padidės. kažkas užsimanys vaikus gimdyti senatvėje, kažkas vaisius skins žalius, o paskui galvos, kaip juos prinokinti. Kiti dirbs naktį, o dieną miegos.

Skaitytojas: Panašu, kad dabar taip ir vyksta. Pavyzdžiui, mano kaimynai naktimis linksminasi ir trukdo man miegoti. Ar laikas juos nubaustų už tai?

Autorius: Bet juk jūs norite, kad laikas baustų ne visus. Gal jūsų kaimynai ir taps šia malonia išimtimi.

Skaitytojas: O, ne, jie mane jau kaip reikiant prikankino.

Autorius: Na, matote, jeigu laikas auklėja bausmėmis, tai nėra neteisinga. Laikas reguliuoja mūsų gyvenimą ir bausdamas parodo, ką reikia daryti, norint būti laimingu.

Išvada: *laiko procesų teisingumo esmė yra ta, kad bet koks nukrypimas nuo teisingo gyvenimo būdo iššaukia bausmę. Jeigu visi žmonės laikytųsi laiko dėsnių reglamentuojamo gyvenimo būdo, planetoje įsivyratų taika ir gerovė.*

[Turinys]

Laikas – pati subtiliausia energija materialiam pasaulyje

Laikas materialiam pasaulyje pasireiškia kaip pats subtiliausias materialus elementas, todėl jo neįmanoma užfiksuoti arba išmatuoti. Toks teiginys gali pasirodyti keistas, nes mes išvien naudojames laikrodžiais, matuojančiais laiką. Bet ar nors vienas žmogus išmatavo pačią laiko esmę? Žinoma, mums atrodo, kad kada nors mes viską išmatuosime, bet matuoti – reiškia kontaktą, poveikį. Taigi norint matuoti laiką, reikia išmokti daryti jam kažkokį poveikį. Tam tikslui reikia pačiam nebūti įtakojamam laiko. O žmogus, kuriam laikas neturi jokio poveikio, yra nemirtingas. Tačiau dar niekas nematė ir negirdėjo, kad kas nors amžinai gyventų savo materialiam kūne.

Ir vis tik mokslininkai, bandantys prailginti žmogaus gyvenimą, išleidžia baisius pinigus, norėdami sukurti nemirtingumo eliksyrą. Bet tie, kurie atidžiai skaito Vedas, gerai žino, kad tai neįmanoma. *Śrimadbhagavatam* (3.26.15) parašyta, kad savo prigimtimi amžino dvasinio laiko paskirtis – prižiūrėti visus procesus, vykstančius šiame pasaulyje. Kaip mes galime valdyti tai, ko paskirtis – valdyti mus pačius. Visatos atsiradimo metu laikas joje pasireiškia kaip dvidešimt penktas elementas, kuris apjungia kitus dvidešimt keturis pradinis elementus.

Skaitytojas: Įdomu, kaip jis tai padaro?

Autorius: Dabartiniu pokalbio momentu tai paaiškinti sunku, čia vėlesnės diskusijos tema. Bet kai ką galima išsiaiškinti ir dabar. Suprasti, kad laikas veikia kaip jungiamoji grandis, labai paprasta, tereikia išanalizuoti, kaip mes einame į parduotuvę.

Skaitytojas: Vėl juokaujate.

Autorius: Kai mes einame į krautuvėlę, kiekvienas mūsų žingsnis užima tam tikrą laiko tarpą. Taip nebūna, kad mes nueiname pusę kelio, o laikrodis rodo tą patį laiką, kai išėjome iš namų.

Skaitytojas: Bet man atrodo, kad laikas nekontroliuoja mano judesių, aš pats savaime einu, o laikrodis – irgi. Aš – sau, jis – sau. Mes nesusiję.

Autorius: Vadinasi, laikas juda tik išorėje, bet ne jumyse?

Skaitytojas: Nesukite man galvos, aš sakau, kad laikas (rodyklės) juda laikrodyje, o aš tuo metu einu į parduotuvę.

Autorius: Vadinasi, kol jūsėjote, nei kiek nepasenote?

Skaitytojas: Pasenau, žinoma. Laikas teka ir manyje.

Autorius: Tada laikas yra kaip jungiamoji grandis, jums judant link parduotuvės. Sutinkate?

Skaitytojas: Vadinasi, tas pats laikas tuo pat metu teka tiek manyje, tiek ir išorėje?

Autorius: Jis tuo pat metu teka visur ir jungia tarpusavyje visus šio pasaulio įvykius, kurie pasireiškia mūsų ir kitų gyvų būtybių gyvenime. Laikas viską įtakoja tuo pačiu metu, tokiu būdu viską susiedamas.

Skaitytojas: Na, gerai, tegu sau sieja, bet kaip tai susiję su mūsų gyvenimu?

Autorius: Kai ateina neganda, reikia suprasti, kad ji pasireiškė laiko valia. O pats laikas pasireiškia kaip jungiantis faktorius tarp mūsų praeities poelgių ir situacijos, kurioje mes dabar esame.

Skaitytojas: Gerai, supratau, kad šie įvykiai susiję. Ką man tai duos?

Autorius: Dings kančios, kurios visada atsiranda dėl to, kad mes jaučiamės nuskriausti. Kai žmogus nejaučia skriaudos, jis tuoj pat nusiramina.

Skaitytojas: Vadinasi, supratimas, kad laikas kažką su kažkuo jungia, teikia mums laimę?

Autorius: Taip. Kitaip kokia prasmė būtų tiek daug apie tai kalbėti?

Išvada: *suvokiant laiką kaip jungiantį faktorių, galima išverti bet kokius sunkumus, žinant, kad tai yra mūsų buvusių poelgių rezultatas. Tai duoda jėgų ramiai atlaikyti likimo smūgius.*

[Turinys]

Pokalbis apie skirtumą tarp kūno ir sielos

Taigi paskaičius *Šrimadbhagavatam*, darosi aišku, kad laikas šiame pasaulyje pasireiškia kaip jungiamoji grandis tarp visko, kas tik egzistuoja, ir kurio negalima išmatuoti. Išmatuoti negalima ir daugelio kitų dalykų, pavyzdžiui, sielos. Jos prigimtis dvasinė, o ne materialinė, todėl materialiams prietaisams siela neprieinama.

Skaitytojas: Ką reiškia – dvasinė ir nemateriali?

Autorius: Tai paaiškinti labai sunku, bet aš pasistengsiu pavaizduoti bent šėšėlį to, kas vadinama dvasiniu pažinimu, kuris, tarp kitko, yra pati didžiausia visų tautų ir visų laikų mįslė.

Amžinybės, žinojimo ir laimės jausmas kyla tikrai iš dvasinės energijos. Pavyzdžiui, šypsena skleidžiamą energiją neišmatuosiu jokia prietaisu. Ją galima tik palyginti su kita šypsena. Kurioje šypsenoje daugiau laimės, toji turi didesnę dvasinę poveikį mūsų sąmonei.

Skaitytojas: O argi noras nusišypsoti – ne paprasčiausias refleksas, atsakant į kito žmogaus šypseną?

Autorius: Jeigu jūs galvojate, kad šypsena – tik nervų sistemos refleksas, tai kas tada yra meilė?

Skaitytojas: Tai – sudėtingesnis refleksas, kitaip sakant, instinktas.

Autorius: O iš kur jis atsiranda?

Skaitytojas: Iš mūsų chromosomų derinio.

Autorius: Vadinasi, mes su jumis – dvi didelės biocheminės struktūros, kurios keičiasi sąlyginiais refleksais. Ir mes diskutuojame apie tai, kaip geriau apsikeitinėti tais refleksais, kad visada atsirastų laimės instinktas. Jūsų originalią nuomonę apie meilės prigimtį verta apsvarstyti. Tad sakykite, kuo mes skiriamės nuo kompiuterio, kuris taip pat turi tai, ką galima pavadinti instinktais ir refleksais?

Skaitytojas: Tai akivaizdu – mūsų organizme visi procesai daug tobulesni.

Autorius: Vadinasi, jeigu mokslininkai sukurs kompiuterį, tiek pat tobulą, kaip ir žmogus, tai jiedu – kompiuteris ir žmogus – niekuo nesiskirs?.

Skaitytojas: Būtent taip aš ir galvoju. Greitai mokslas sukurs dirbtinius žmones, į kurių atmintį mes įvedinėsime tik naudingus instinktus.

Autorius: Priminsiu, kad mes kalbėjome apie meilę, kuri, jūsų nuomone, yra instinktas. Ar robotai irgi sugebės mylėti?

Skaitytojas: Taip, nes meilė – tai tikrai instinktas.

Autorius: Nuostabiai logiškas paaiškinimas. Dabar atsakykite man, bet tik sąžiningai, ar norėtumėt turėti žmoną, kuri būtų nepaprastai graži, su nepaprastais instinktais moteris-robotas?

Skaitytojas: Ne, nenorėčiau. Su tokia gyvendamas, dar pats gali pasidaryti robotu.

Autorius: Bet ji bus pati gražiausia, turės stiprų meilės jums instinktą, ir vaikai bus tokie pat, visi elgsis neprikaištingai, jokių konfliktų. Galėsite ją taip užprogramuoti, kad ji bus tobula moteris. Na, ar įkvėpiau jus?

Skaitytojas: Nelabai. Aš noriu tikros meilės, o ne suprogramuotos.

Autorius: Betgi ji niekuo nesiskiria nuo tikros meilės!

Skaitytojas: Gerai, baikim šią temą, aš supratau, kad meilė – ne instinktas ir ne dirbtinis surogatas. Kad tai kažkas natūralaus, be jokios mechanikos.

Autorius: Taip, meilė – tai gyvybės pasireiškimas, o gyvybė pasireiškia tiktai dvasinės, o ne materialios energijos pagalba. Dar nei vienas mokslininkas iš materijos nesusintetino gyvo organizmo. Gyvybė – tai dvasinė energija, kurią galima įžvelgti materijoje.

Skaitytojas: Anot jūsų, kūnas – tai ne mes, o materija, kurioje mes gyvename?

Autorius: Būtent taip. Kūnas keičiasi kiekvieną mūsų gyvenimo sekundę, ir per septynis metus visos jo ląstelės pasikeičia naujomis. Tokiu būdu, kas septyneri metai mes gauname naują kūną. Ar jūs sutinkate, kad prieš septynis metus buvote visai kitas žmogus?

Skaitytojas: Aš pasenau septyniais metais ir todėl, aišku, pasikeičiau.

Autorius: Aš kalbu ne apie kūno permainas, o apie jus. Ar pripažįstate, kad tas, kuris dabar stovi prieš mane, prieš septynis metus visai neegzistavo, kad tai buvo visai kitas žmogus?

Skaitytojas: Priimkim šį teiginį kaip hipotezę.

Autorius: Gerai, tada įsivaizduokim, kad jūsų žmonai priimtina tokia koncepcija, nes ji ją labai nuramino. Žmona jums ir sako: "Aukseli, prieš aštuonis metus aš buvau tau neištikima, bet dabar aš suprantu, kad tai buvai ne tu, o kitas žmogus. Todėl aš dabar rami ir džiaugiuosi, kad mūsų meilė nuo to nenukentėjo".

Skaitytojas: Nenoriu apie tai net galvoti, nes maniškė ištikima man. Tačiau jūs teisus, mintis apie tai, kad laikui bėgant mes keičiamės, labai neramina.

Autorius: Bet jūs negalite paneigti tą faktą, kad po septynių metų mūsų kūnas visiškai pasikeičia. Tai suprato ir šiuolaikinis mokslas.

Skaitytojas: Taip, tai sunku paneigti.

Autorius: Bet mes likome tais pačiais žmonėmis, tik jaučiame, kad kažkiek pasenome ir įgijome daugiau patirties. Ar sutinkate su tuo?

Skaitytojas: Taip!

Autorius: Dabar, manau, jums aišku, kad mes esame sielos, įkalintos kūne. Mes suvokiame save kaip kūną, bet juo nesame. Būtent mes, o ne kūnas, turime sugebėjimą mylėti ir būti mylimi, būtent mes, o ne kūnas, jaučiame, kad niekada nemirsime. Mes, o ne kūnas, suvokiame tai, kas mus supa. Ir gyvename taip pat mes, o kūnas tik suteikia galimybę gyventi materialiaame pasaulyje. Mes šypsomės vienas kitam, ir tai yra dvasinės energijos pasireiškimas, nors ir atrodo kaip tam tikras raumenų susitraukimas. Todėl paviršutiniški žmonės sukūrė keistą praktiką, kaip galima pagerinti tarpusavio santykius. Jie atitinkamai iškreipia lūpas prieš kitus žmones ir galvoja, kad nuo to visi taps laimingesni.

Skaitytojas: Labai įdomu, bet tada kodėl mes mylime tik gražias moteris? Juk grožis – tai kūno atributika?

Autorius: Moters grožis pasireiškia per kūną, nors ne visada. Ta pati gražuolė, būdama blogos nuotaikos, praranda savo žavesį.

Skaitytojas: Taip. Vadinasi, grožis – tai moters sielos pasireiškimas?

Autorius: Ne, moteris pati yra siela, o moters kūnas – vieta, kurioje ta siela gyvena. Jeigu kūne nebūtų sielos, tai jis virstų tik sudėtingu, bet be gyvybės ženklu manekenu.

Skaitytojas: Rūstus teiginys, bet jis panašus į tiesą. Bet jūs neatsakėte į klausimą, kodėl mes mylim gražų kūną, o negražus mūsų nejaudina?

Autorius: Todėl, kad kūne atsispindi siela. Galbūt siela nori patirti meilę moters kūne. Jeigu ji praeituose gyvenimuose elgėsi dorybingai, tai likimas jai dovanos gražų ir patrauklų moterišką kūną. Ir atvirkščiai – jeigu praeiti gyvenimai nebuvo labai dorybingi, tai ir kūną ji gaus ne tokį gražų. Kūnas sukuriamas priklausomai nuo mūsų norų ir darbų praeituose gyvenimuose.

Skaitytojas: Vadinasi, kūnas yra mūsų norų ir darbų pasekmė?

Autorius: Taip tvirtina Vedos.

Skaitytojas: Vadinasi, graži moteris praeituose gyvenimuose norėjo būti graži, be to, teisingai gyveno, ir tokiu būdu užsitarnavo gražų kūną?

Autorius: Taip. Tačiau, nežinant laimingo gyvenimo dėsnių, ir gražiame kūne galima būti nelaimingu, jeigu žmogus nesupranta, kad laimė dar priklauso ir nuo teisingo elgesio bei teisingos pasaulėžiūros.

Įsivada: mes turime suprasti, kad amžinybė, žinojimas ir laimė nepriklauso nuo mūsų kūno amžiaus. Jeigu mes save suvokiame kaip sielą, kuriai būdingi šie trys laimingo gyvenimo požymiai, tai net visai susenę galėsime suprasti, kaip būti laimingais.

[Turinys]

Laikas mus daro bailiais arba drąsiais

Vedose sakoma, kad siela savo prigimtimi yra dvasinė, o ne materialinė. Jos neįtakoja materialius laikas, todėl ji nedalyvauja cikliškuose visatos procesuose. Kitaip sakant, mes, kaip sielos, esame nemirtingi. Siela (tai, kas yra kūne ir suteikia jam sąmonę ir galimybę gyventi) savo norų pagalba gali netiesiogiai įtakoti materialią gamtą. Bet materialinė gamta sielai neturi jokio poveikio. Tai reiškia, kad dvasinė gyva būtybė nepaklūsta tiems materialiams dėsniams, su kuriais mes susiduriame kasdieniniame gyvenime. Todėl savo materialiais prietaisais mes negalime kaip nors užfiksuoti sielos arba kokios nors kitos dvasinės energijos išraiškos. Kad būtų aiškiau, ką aš noriu pasakyti, pamėginkite paprasta liniuote išmatuoti mikroba.

Kūnas, kuriame yra siela, būdamas materialus ir įtakojamas laiko, sensta ir miršta, tačiau siela nesikeičia. Bet kadangi ji nori toliau gyventi materialiam pasaulyje, tai gauna naują kūną. Siela patenka į būsimo tėvo spermatozoidą, iš ten – į būsimo motinos kiaušialąstę, jos išsčiose padeda vystyti naujam kūnui, kuriame prabūna lygiai tiek, kiek skirta likimo ir palieka jį, verčiama laiko. Tai patvirtina ir *Bhagavadgītā* (2.27): *Kas gimė, tas tikrai numirs, o kas mirė, tas vėl būtinai atgims. Todėl nesielvartauk ir vykdyk savo pareigą – jos neišvengsi.*

Bet tie, kurie nenori pripažinti laiko viršenybės, priversti nuolatos verkauti dėl įvairių netekčių. Nesibaigiančios mintys apie savo planų įgyvendinimą atima visas jėgas, reikalingas savųjų pareigų vykdymui.

Skaitytojas: Nesuprantu, kaip mūsų jėgas atima planai, kuriais mes siekiame geriau organizuoti savo veiklą.

Autorius: Mes tariamės esą savo likimo kalviai. Bendrai paėmus, taip ir yra – mūsų likimas priklauso nuo mūsų norų ir veiksmy. Bet dažnai mes neatkreipiame dėmesio į tai, kad pagrindinė rolė tenka praeities norams ir veiksams.

Skaitytojas: Kaip tai – praeities?

Autorius: Praeities norai ir veiksmai dažnai pasireiškia mūsų gyvenime anksčiau, negu dabartiniai.

Skaitytojas: Kodėl tokia neteisybė?

Autorius: Atvirkščiai, viskas labai teisingai, nes praeities norų ir veiksmy yra žymiai daugiau, negu dabartinių. Būtent dėl šios priežasties mes negalime šimtu procentų tikėtis, kad mūsų planai greitai išsipildys. Kai mes kažką planuojam, subtili, nematoma mūsų norų energija pririša mus prie tų planų. Ir kai jie neišsipildo, mes kenčiame.

Skaitytojas: Neįsivaizduoju, kaip galima nukentėti nuo norų energetikos.

Autorius: Sakykim, jūs nusprendėte vesti, bet jūsų sužadėtinė pasirinko kitą vyriškį. Įprastas atvejis. Jums niekas nedraudžia susisiekti su ja, bet kurį laiką jūs vis tiek sielvartausite, nes buvote prisirišęs būtent prie tos merginos. Šios kančios kartais būna tokios stiprios, kad žmogus jų neatlaiko ir nusižudo.

Skaitytojas: Norite pasakyti, kad šios kančios turi tik vieną priežastį – prisirišimą prie planų, kuriuose figūruoja tik ta mergina. Bet aš galvoju, kad yra ir kita priežastis, kai netenki galimybės bendrauti su mylimu žmogumi.

Autorius: Kas jums neduoda su ja bendrauti? Reikalas tas, kad jūs negalėsite su ja bendrauti kaip su savo žmona, tai yra, jūs prarandate tą bendravimo formą, prie kurios buvote prisirišęs.

Skaitytojas: Dabar aišku. Įsimylėjęs merginą, aš nepastebėjau, kad apart noro padaryti ją laimingą, atsirado ir noras turėti ją kaip žmoną. Nežiūrint to, kad ji laiminga, aš sielvartauju dėl savo prisirišimo prie tos minties. Vadinasi, mes neturim kurti jokių planų, kitaip kančios neišvengiamos?

Autorius: Ne visai taip. Planuoti mes galim, tik nereikia galvoti, kad tie projektai turi būtinai išsipildyti. Be to, nereikia kurti ilgalaikių planų, nes didesnė tikimybė, kad laikas juos sugriaus ir tada vėl – ašarų pakalnė. Laikas – didžiulė jėga, ir mes turime į tai atsižvelgti. Be tokio supratimo neįmanoma būti laimingu.

Žmonės, neturintys tikrojo žinojimo apie laiko galią, jaučia sielvartą ir baimę dėl savo neįgyvendintų planų ir neišsipildžiusių vilčių. Tai patvirtina *Śrīmadbhagavatam* (3.26.16): *Klystančiai sielai, esančiai materialiam pasaulyje, Aukščiausio Dievo Asmens valdžia pasireiškia laiko forma, kuri sieloje, sąlygojamoje materialaus kūno ir netikro ego, pasėja mirties baimę.*

Tie, kurie paklūsta laiko dėsniams, supranta jo dieviškąją prigimtį, todėl visiškai atsikrato baimės.

Skaitytojas: Ką tai reiškia – paklusti laiko dėsniams?

Autorius: Tai reiškia, kad mes turime suprasti, jog mums išskirtas griežtai reglamentuotas laiko tarpas siekti pagrindinio gyvenimo tikslo. Tada atsiranda stiprus noras pašvęsti daugiau laiko gyvenimo prasmės ieškojimams ir savojo “aš” pažinimui.

Skaitytojas: Kas iš to!? Pinigų kišenėje daugiau atsiras?

Autorius: Kišenėje atsiras teisingas laimės supratimas. Kai žmogus skirs pakankamai laiko ir jėgų dvasiniams ieškojimams, jis supras, nuo ko priklauso laimė – ne nuo pinigų kiekio, o nuo to, ar pasiektas tikrasis jo gyvenimo tikslas.

Skaitytojas: Bet daugelis žmonių galvoja, kad būtent pinigai išspręs visas jų problemas ir todėl gyvenimo tikslu laiko turtus. O ką galvoja žmonės, kurie suprato laiko nenugalimumą?

Autorius: Jie žino, kad noras kaupti vis didesnius turtus sukelia ir vis didesnius rūpesčius, kad visko galima netekti. Taip pat jie mato ir tikrąją baimės priežastį tų žmonių, kurie visą gyvenimą paskyrė savo turtų gausinimui. Juk ateis laikas, ir viskas išnyks. Laikas sunaikina viską. Dainai sensta ir susidėvi, pinigai nuvertėja. Ir tik žinodamas, kad mes, sielos, turime amžiną, nemirtingą prigimtį ir skiriamės nuo materialaus laikino kūno, žmogus tampa bebaimiu. *Šrimadbhagavatam* (11.2.37) pasakyta: *Baimės atsikratyti galima tik tai užsiimant dvasine praktika, tik pilnai išsiugdžius savyje dvasinę sąmonę (kai suprantame, kad esame sielos, o ne kūnai).*

Skaitytojas: Kas liečia pinigus, jūs mane neįtikinot. Tik kvailiai neturi nieko susitaupę, ir kai ateina juodos dienos, jie labai kenčia.

Autorius: Aš nesakau, kad nereikia pasitaupyti juodai dienai. Aš kalbu apie tai, kad tie žmonės, kurių svarbiausias gyvenimo tikslas – kaupti turtus, yra pasmerkti kančioms. Sutinkamai su laimingo gyvenimo dėsniais visi užgyventi turtai turi būti panaudojami mus supančių žmonių labui. Priešingu atveju galingasis laikas pasirūpins, kad mus kamuotų nerimas, kaip juos panaudoti.

Tokiu būdu, laikas per baimės jausmą padeda mums suprasti, kuo geriau užsiimti laisvu laiku – ar kaupti materialius turtus, ar siekti laimės pažinimo.

Išvada: *laikas kontroliuoja mūsų veiklą ir baimės jausmo pagalba duoda mums supratimą, kad mes kažką darom ne taip. Drąsa apdovanojamas tik tas, kuris rimtai siekia pažinti, koks jo gyvenimo tikslas.*

[Turinys]

Kaip Aleksandras Makedonietis pajuto laiko galią

Aleksandrą nuo pat vaikystės konsultavo aukščiausios klasės astrologas. Tai buvo didžiai neeilinė asmenybė su dideliu gyvenimo patyrimu. Jis išpranašavo daug įvykių Aleksandro gyvenime ir nurodinėjo, kada ir ką geriau daryti.

Aleksandras buvo užgaidus žmogus ir ne visada pasitikėjo savo pavaldiniais. Kartais įsikirščiaęs jis netikėtai žiauriai juos bausdavo.

Kartą Aleksandras, vaikštinėdamas su savuoju astrologu, užsikorė į aukštą bokštą. Ten jis kreipėsi į astrologą: “Tu sakai, kad žinai viską apie savo ir mano gyvenimą”. Astrologas tądien buvo labai susimąstęs. Atsakydamas į didžiojo karvedžio žodžius, jis tik nuolankiai linktelėjo galva. Tada Makedonietis rūščiu balsu jo paklausė: “Jeigu taip, tai atsakyk man, kada tu mirsi”. Astrologas atsakė: “Dėl kai kurių priežasčių aš negaliu tau atsakyti į šį klausimą. Galiu tik pasakyti, kad man lemta smurtinė mirtis, ir aš tiksliai žinau, nuo ko”. Astrologo veidas nušvito, ir jis ramiai pažvelgė į pašnekovą. Aleksandras paklausė: “Ir kas gi tas žmogus?” Astrologas, praradęs susidomėjimą pokalbiu, mintimis buvo kažkur toli. Paskui jis ramiai atsakė: “Mane užmuš mano sūnus”. Aleksandras niekinamai pažvelgė į astrologą: “Na, ką gi, pasirodo, tu nesi geras astrologas, nes šį kartą suklydai”. Tai taręs, jis nustūmė savo palydovą nuo bokšto.

Kai Aleksandras nulipo žemyn, astrologas dar buvo gyvas. Paskutiniai jo žodžiai buvo: “Aš nesuklydau, nes mano sūnus – tai tu, ir dabar aš numirsiu”.

Praėjus kuriam laikui, Aleksandro motina jam pasakė, kad jis tikrai yra astrologo sūnus, nes ji savo laiku turėjo su juo intymius santykius.

Astrologas, gerai pažindamas laiko galią, nenorėjo Aleksandrai visko sakyti, nes suprato, kad išsigelbėjimo nėra, ir tai, kas su juo turėjo atsitikti ant bokšto, buvo neišvengiama. Galimas daiktas, kad jis, būdamas drąsus žmogus, nenorėjo veltui leisti paskutines savo gyvenimo sekundes, ir norėdamas išvengti ginčo su sūnumi prieš mirtį, jis sutelkė savo sąmonę į kažką labai svarbaus.

Vedos sako, kad priešmirtinės akimirkos – svarbiausias gyvenimo egzaminas. Į ką sutelktos mūsų mintys mirties metu, tą ir gauname sekančiame gyvenime. Tai patvirtina *Bhagavadgita* (8.6): *Kokį būties būvį atsimins paliekantis kūną žmogus, o Kunti sūnau, į tokį jis būtinai ir pateks.*

Išvada: *gilus laiko galybės ir neišvengiamumo suvokimas leidžia žmogui teisingai vertinti pačias pavojingiausias situacijas. Dar daugiau, toks žmogus atsikrato mirties baimės.*

[Turinys]

Laiko apibrėžimas

Vedos sako, kad laikas – tai Dievo aspektas, valdantis visą kūriniją. Materialus pasaulis laiko nustatytais ciklais visada juda viena kryptimi – į sunaikinimą. Laikas yra pati stipriausia teisingumą vykdanči jėga

materialiame pasaulyje. Jis visada nubaudžia tuos, kurie nenori paklusti jo valiai. Tai substancija, nepriklausoma nuo materialaus pasaulio faktorių. Įtakodamas kiekvieną materijos būvį, pats laikas niekada nepatiria jos poveikio. Laikas yra grandis, jungianti visus materijos procesus visatoje. Jis yra visa persmelkiantis ir skirstomas į praeitį, dabartį ir ateitį.

[Turinys]

Ar praeitis yra realybė ar tik istorija?

Praėjęs, dabartinis ir būsimas laikas – tai ypatinga energijos rūšis, kuri verčia mūsų pasaulį nepaliojamai keistis.

Skaitytojas: Aš suprantu laiko poveikį mums dabartyje, bet visiškai neaišku, kaip pasireiškia praeitis ir ateitis.

Autorius: Pirmiausia pakalbėkim apie praeitį. Ji įtakoja mus per mūsų pačių protą ir intelektą. Savo ruožtu, protą praeitis veikia per atmintį. Kitaip sakant, atmintis yra proto funkcija, jungianti ją su praeitimi. Kai mes prisimename praeitį, ji verčia protą sąveikauti su realiais faktais, kurie vyko praeityje. Kuo teisingesnis žmogus, tuo aiškiau jis suvokia savo praeitį. Šventieji prisimena net savo praeitus gyvenimus

Skaitytojas: Įdomu, kaipgi protas per atmintį patenka praeito laiko įtakon? Man rodos, atvirkščiai – mes tik tada galvojame apie praeities įvykius, kai patys juos prisimename. Kuo čia dėtas laikas?

Autorius: Taip, mes galime prisiminti praeitį, ir tada ji nedelsiant pradeda daryti poveikį protui, pasiekdama jį praėjusių įvykių pagalba. Be to, atsiminimai gali būti spontaniški, netikėti. Jūs sutinkate su mano žodžiais?

Skaitytojas: Taip, bet man vis tiek neaišku, kaip praeitis įtakoja protą?

Autorius: Kai jūs prisimenate praeities įvykius, visada pasireiškia kokia nors psichinė reakcija. Tai ir yra praeities ir proto sąveikos rezultatas. Protas su praeities įvykiais kontaktuoja per atmintį, kuri gali patekti į praeitį.

Skaitytojas: O aš galvojau, kad mūsų reakcija į praeities įvykius – tai kaip ir sąlyginis refleksas.

Autorius: Vadinasi, praėjusių laikų prisiminimai – tik sąlyginis refleksas?

Skaitytojas: Taip.

Autorius: Kitaip sakant, sąveikos su praeitimi nėra, yra tik atmintis ir refleksai į tai, kas joje yra?

Skaitytojas: Na, taip.

Autorius: Galbūt ir praeito laiko nėra?

Skaitytojas: Jis yra kaip istorija, bet realiai neegzistuoja ir mums neturi jokio poveikio.

Autorius: Vadinasi, ir mūsų praeityje nėra?

Skaitytojas: Taip. Praeitis yra tikrai istorija.

Autorius: Vadinasi, praeityje nieko nėra, nes ir pačios praeities nėra, ar ne taip?

Skaitytojas: Taip, mes egzistuojame tikrai dabartyje, o praeityje nieko nėra.

Autorius: Vadinasi, visa tai, ką mes padarėme praeityje, egzistuoja tikrai dabartyje, o jeigu iš to, ką padarėme praeityje, dabartyje nieko neliko, vadinasi, tai, ką mes padarėme, jau nebeegzistuoja.

Skaitytojas: Aš jau sakiau, kad tai, ką mes padarėme praeityje, realiai neegzistuoja ir tapo tik istoriniu faktu.

Autorius: Tada nėra jokios prasmės bausti žudiką, nes tai, ką jis padarė, jau nebeegzistuoja. Jis užmušė, ir to žmogaus jau nebėra. Tuo labiau, kad ir žudiko praeityje nėra, jis egzistuoja tik dabartyje. Užmuštojo irgi nėra, nes jį nužudė praeityje. Tai kam gi nusikaltėlį sodinti į kalėjimą, jeigu neliko jokių problemų?

Skaitytojas: Bet juk užmuštojo giminės vis dar atsimena šią nelaimę, ir tai verčia juos sielvartauti.

Autorius: Jų atsiminimai, sutinkamai su jūsų koncepcija, viso labo tikrai sąlyginiai refleksai. Užmuštojo dabar nėra, nes jį užmušė. Maža to, jo ir praeityje nėra, nes pačios praeities, anot jūsų, nėra. Todėl nėra jokių problemų, tereikia sielvarto palaužtiems giminėms pašalinti tą sąlyginį refleksą, ir tegu jie sau ramiai gyvena.

Skaitytojas: Įdomiai kalbate. Tačiau daug psichologų laikosi būtent tokios nuomonės, nors tai tiesiog beprotybė – nusikaltėlis vis tik atliko savo juodą darbą!

Autorius: Kokį nusikaltimą galima padaryti neegzistuojančioje vietoje neegzistuojantiems žmonėms, jeigu net tas, kuris padarė nusikaltimą, irgi neegzistuoja?

Skaitytojas: Taip, tokiomis sąlygomis neįmanoma nusikalsti.

Autorius: Vadinasi, bausti nėra ką.

Skaitytojas: Taip daugelis galvoja – jis buvo nusikaltėlis anksčiau, jo nenubaudė, o dabar visa tai praeityje, ir jis, vadinasi, jau ne nusikaltėlis. Kai kuriose valstybėse net įstatymai neleidžia bausti už nusikaltimus, kurie buvo padaryti prieš kažkiek tai metų. Taip, ir šį kartą išvados nelabai patrauklios.

Panašu, kad praeitis realiai egzistuoja, ir mes su ja turime realų kontaktą. Todėl ir nusikaltėlį, kuris nusidėjo kažkada praeityje, reikia bausti.

Autorius: Teisingai, tik ne taip lengva suprasti šiuos dalykus.

Skaitytojas: Palaukite, bet jeigu praeitis egzistuoja, tai mes galime išmokti ją pakeisti!

Autorius: Neišdegs. Kokia nors veikla mes galime užsiimti tik dabartyje. Mūsų kontaktas su praeitimi toks, kad jokių praeities įvykių jau nepakeisi. Tačiau jie mums daro įtaką ir dabartyje. Praeitis mums nesuteikia galimybės ją įtakoti. Dabartį – prašom, kiek nori.

Skaitytojas: Vadinasi, mes negalime paveikti praeities, o ji mus gali. O ką daryti, jeigu praeityje pasielgei neteisingai? Nejaugi mes visą laiką gausime reakcijas už tą poelgį?

Autorius: Ne. Jeigu dabartyje mes elgsimės dorybingai, tai neutralizuosime nedorų praeities darbų poveikį mūsų likimui.

Skaitytojas: Vadinasi, mes vis dėlto galime įtakoti praeities įvykius?

Autorius: Ne, mes galime įtakoti tik jų pasekmes, o pačių įvykių pakeisti negalime. Jeigu dabar mes gyvename dorai, neutralizuojasi visos buvusių nedorybių pasekmės.

Skaitytojas: O atgaila irgi neutralizuoja tas pasekmes?

Autorius: Taip, bet tik nuoširdi atgaila.

Skaitytojas: O kaip atskirti – nuoširdi atgaila ar ne?

Autorius: Jeigu atgaila nuoširdi, tai po jos žmogus daugiau taip nenusidės. Taip atgailaudamas, jis baudžia save dideliais vidiniais pergyvenimais. O jeigu žmogus atgailauja, norėdamas išvengti bausmės, tai nėra nuoširdi atgaila. Tai tik formalumas be jokių vidinių išgyvenimų. Šitaip atgailaudamas, žmogus dažniausiai vėl daro tas pačias nedorybes.

Iš to, kas pasakyta, darosi aišku, jog praeities laikas prižiūri, kad už kiekvieną padarytą klaidą ir už kiekvieną dorybingą poelgį būtų skiriamas teisingas atpildas. O ateities laikas mus įtakoja per gyvenimo suteiktas galimybes.

Skaitytojas: Aš vėl nieko nesuprantu.

Autorius: Nieko baisaus, tema sudėtinga, ir ją įsisavinti reikės laiko. Mes dar grįšime prie šito klausimo.

Išvada: *supratęs, kad praeities laikas realiai egzistuoja ir įtakoja mus, žmogus nuoširdžiai atgailauja dėl savo negatyvių poelgių praeityje. Toks supratimas suteiks jam jėgų ir entuziazmo gyventi dorai, ir tai neutralizuos visas jo buvusias nuodėmes. O įpratęs elgtis dorai, jis visada stengsis nešti visiems gėrį, ir tada pas jį ateis laimė.*

[Turinys]

Nejaugi ir būsimasis laikas realus?

Taip. Pavyzdžiui, vos tik mums gimus, jau yra tiksliai nustatyta mūsų mirties data. Mes negalime pakeisti laiko, kurį turėsime praleisti šiame kūne, bet per tą laiką mes galime padaryti daug gero. Kitaip sakant, jiems skirtą laiką žmonės pragyvena labai įvairiai – vieni dorybingai, kiti nelabai, tretį ir visai beprasmiškai. Tie, kurie vertina jiems skirtą laiką, turi pakankamai jėgų bei ryžto atlikti daug gerų darbų. Taip jie užsitikrina sau laimingą ateitį.

Skaitytojas: Vadinasi, mes vis tik galime įtakoti būsimą laiką?

Autorius: Ne. Jis galingsnis už visus šios visatos mirtinguosius, kartu paimtus. Todėl niekada negalėsime pakeisti savo gyvenimo trukmės. Bet mes galime padidinti jo aktyvųjį periodą ir padaryti jį prasmingesnį.

Skaitytojas: Vis tiek nesuprantu, ar mes įtakojam ateitį, ar ne? Jeigu mes galime įtakoti būsimus įvykius, tai tuo pačiu darome poveikį ir būsimam laikui.

Autorius: Įsivaizduokite laiką kaip vandenyną. Mes galime stipriai pliaukštelėti per vandens paviršių ir sukelti bangą. Ji sklinda tolyn. Taip ir kiekvienas dabarties įvykis nusidriekia į ateitį. Bet mes galime sukelti kitą bangą, kuri pasivys pirmąją ir neutralizuos jos poveikį. Skirtingai nuo paprasto vandenyno, laiko vandenyne visos įvykių sukeltos bangos, pasklisdamos į ateitį, niekur neišnyksta, o laukia savo valandos.

Skaitytojas: Mes sujudinam vandenyno paviršių, vadinasi, įtakojam būsimą laiką?

Autorius: Ne, nes ką gi mes galime padaryti vandenynui? Mes įtakojam tik įvykius, tai yra, vandenyno paviršių.

Skaitytojas: O kaip būsimas laikas įtakoja mus?

Autorius: Laiko vandenyno paviršiumi mes nuolatos judame į priekį, o ateitis mūsų laukia vienas po kito sekančiais įvykiais. Mes susiduriame su vienu įvykiu, paskui su kitu ir t.t., nuoširdžiai tikėdami, kad jie mūsų kelyje pasitaikė atsitiktinai.

Skaitytojas: Vadinasi, visi mus lydintys įvykiai priklauso ne tik nuo praėjusio laiko, bet ir nuo būsimąjo?

Autorius: Būtent. Mes galime įtakoti būsimus įvykius, daugiau ar mažiau neutralizuodami praėjusių įvykių poveikį. Bet mes negalime pakeisti savo gyvenimo trukmės ir jo struktūros laike (kiekvienam gyvenimo etapui skirtas griežtai apibrėžtas laiko tarpas). Kitaip sakant, būsimasis laikas mūsų gyvenimą komponuoja įvairiais

įvykiais. Tokiu būdu, būsimieji įvykiai – tai realybė, tik reikia žinoti, kad jie formuojasi iš mūsų praeitų poelgių ir norų. Todėl, kol mes dar nesusidūrėme su būsimu įvykiu, yra laiko pakeisti jo būsimą poveikį.

Skaitytojas: O kas tai – mūsų gyvenimo struktūra laike?

Autorius: Kad būtų patogiau aiškinti, aš taip pavadinau pagrindinius gyvenimo etapus, kurių mes neišvengsime.

Išvada: *kai žmogus supranta būsimą laiko nepalenkiamumą, jis nesistengia prailginti savo gyvenimo. Jis susitaiko su mintimi, kad jam atskaičiuotas tam tikras dienų kiekis ir jau nenori leisti laiką tuščiomis kalbomis ir beprasmiška veikla. Mes – savo likimo kalviai lygiai tiek, kiek sugebame padaryti ką nors gero dabartyje, bent jau tam, kad ateitis būtų mums palankesnė. Toks supratimas visada atneša laimę.*

[Turinys]

Mes negalime pakeisti pagrindinių gyvenimo etapų

Visus fizinius ir psichinius pokyčius, kuriuos gyvos būtybės patiria šiame pasaulyje, kontroliuoja laikas. Tai lengva suprasti, stebint žmogaus organizmo vystymąsi. Tai griežtai nuoseklus procesas. Pokyčiai vyksta ne tik žmogaus kūne, bet visose materijos formose – atomuose, molekulėse, planetose etc.

Šie materijos pokyčiai vyksta etapais ir priklauso nuo laiko poveikio visatai. Pavyzdžiui, žmogus iš pradžių vystosi motinos iščiose, po to pereina sekančius etapus: vaikystę, jaunystę, brandos amžių ir senatvę, po to – mirtis.

Visi šie gyvenimo etapai neišvengiami ir vyksta laiko įtakoje. Tai patvirtinama ir *Maitreja-upanišadoje* (6.14): *Laiko įtakoje visos gyvos būtybės gimsta, laiko įtakoje jos užauga ir laiko įtakoje miršta.*

Įdomu, kad visi visatos objektai pereina šiuos etapus, tik jų laiko trukmė skirtinga. Net atomai, molekulės ir įvairios energijos turi jiems nustatytą gyvavimo laiką. Taigi juos taip pat kontroliuoja laikas. Pavyzdžiui, mokslininkai tiksliai žino urano skilimo periodą. Net mažytis urano atomas negali išvengti laiko įtakos. Tai patvirtina ir *Šrimadbhagavatam* (1.9.14): *...taip veikia laikas, nuo kurio niekur nepasislėpsi ir kuriam paklūstam visi, nesvarbu, kokiame planetoje gyvenam, – kaip paklūsta vėjui debesys. Šį tekstą pakomentuoja A.Č.Bhaktivedanta Svami Prabhupada: Laikas viešpatauja visoje visatoje, jo valiai paklūsta visos planetos. Kaip debesys paklūsta oro srovės jėgai, taip jai paklūsta ir milžiniškos planetos, tarp jų ir saulė. Lygiai taip nenugalimasis kala, laikas, valdo net orą ir kitus pradus.*

Panašūs dalykai aprašyti ir *Mahabharatoje, Kala-vadoje* (12.227.69-98): *Laikas nepalijaujama sukasi, ir tie, kuriuos jis pasmerkia pražūčiai, neišsigelbės. Laikas niekada neklysta, jo nėra tarp klystančiųjų. Jis visada – pats geriausias tarp geriausių. Jo, tokio tolumo, niekas, net ir labai norėdamas, negali numatyti. Jis – senas ir amžinas dėsnių, atimantis gyvenimą iš visko, kas gyva. Laiko negalima apeiti ir peržengti jo taip pat neįmanoma.*

Skaitytojas: Vadinas, netgi planetos pereina gimimo, vaikystės, jaunystės, brandumo, senatvės ir mirties etapus?

Autorius: Taip, jūs teisingai supratote.

Skaitytojas: O mūsų Žemė taip pat buvo jauna?

Autorius: Vedos sako, kad Žemė, kaip ir pati visata, kažkada buvo jauna. O dabar ir Žemė, ir visata yra brandos amžiuje.

Skaitytojas: Vadinas, Žemė buvo sukurta visatos kūrimo metu?

Autorius: Taip, ji buvo sukurta tam tikrame visatos kūrimo etape ir bus sunaikinta tam tikrame visatos naikinimo etape.

Skaitytojas: O kiek dabar visatai metų?

Autorius: Apie tai mes pakalbėsime vėliau, o dabar, kad būtų paprasčiau ir aiškiau, visatos gyvenimo trukmę sąlyginai prilyginkime šimtui metų. Atitinkamai dabartiniu momentu jos amžius – penkiasdešimt vieneri metai.

Skaitytojas: Nuostabu, vadinas, pagal Vedas, jau praėjo pusė jos amžiaus.

Autorius: Taip, maždaug.

Skaitytojas: Bet aš nesuprantu, kaip dėsningų visų visatos objektų pokyčių pažinimas susijęs su laimingo gyvenimo dėsniais.

Autorius: Labai paprastai. Kiekviename gyvenimo etape žmogus turi užsiimti tik tam tikra veikla. Tada jis būna laimingas.

Skaitytojas: Ką turi daryti žmogus vaikystėje?

Autorius: Vaikui nieko negalima leisti daryti savarankiškai, pas jį pirma turi subręsti intelektas. Bet jam reikia sudaryti savarankiškumo regimybę, tada įvairių žaidimų dėka vaikas mokysis teisingai gyventi, ir jo vaikystė bus prasminga ir laiminga.

Skaitytojas: O kaip atrodo laiminga jaunystė?

Autorius: Jaunas žmogus turi mokintis. Jeigu jo tėvai pirmenybę skirs toms žinioms, kurios aiškina žmogaus gyvenimo prasmę ir ugdo charakterį, tai toks jaunuolis užaugs laimingu žmogumi. Prieš pradėdant vaikui skiepyti profesionalius įgūdžius, tėvams reikia išsiaiškinti, kuo jis turi užsiimti gyvenime. Kiekvienas vaikas nuo pat gimimo turi savyje tą gyslelę, pagal kurią galima spręsti, kam jis sutvertas, kokia veikla turi dominuoti jo gyvenime.

Jeigu tėvai ugdo vaiko intelektą ir gerąsias savybes, jo potraukis konkrečiai veiklai išryškėja savaime. Vaiko auklėjimo negalima apriboti tikta mokslinė informacija. Priešingu atveju, nekreipiant dėmesio į charakterio ugdymą ir stengiantis prikimšti jo galvą įvairiausių mokslų, vaikas praras nuovoką, kokia veikla jam skirta. Ir tegu jis bus labai mokytas, bet svarbiausio supratimo – kuo jam užsiimti gyvenime – jis neturės. Todėl moralinis vaiko auklėjimas turi būti pirmoje vietoje, profesinis – antroje. Kam reikalingi specialistai, kurie nežino, kaip teisingai elgtis darbe ir nesupranta savo gyvenimo tikslo. Netgi turėdami gerus profesinius įgūdžius, jie visur įneš tik sumaištį ir galiausiai taps nelaimingais žmonėmis.

Aš jau nekalbu apie tuos vaikus, kurie, užuot mokinęsi gyvenimo, visą savo laiką praleidžia prie televizoriaus ir žiūri, kaip ančiukai su pistoletais vaikosi vienas kitą, arba kompiuteryje stebi į pelę panašaus žmogiuko judesius. Deja, dauguma vaikų dabar užsiima būtent tokiomis kvailystėmis. Apie kokią laimingą ateitį jie gali svajoti?

Skaitytojas: Bet kompiuteriniai žaidimai lavina vaiko miklumą, dėmesio koncentraciją, įžvalgumą, greitą mąstymą, stropumą. Argi tai blogai?

Autorius: Visa tai, žinoma, gerai, bet pagaliau reikia suprasti, kas vaikui svarbiau – būti doru ar būti apsikriu. Dėmesio koncentracija į kovą su jį supančiu pasauliu nepadės spręsti išylančias problemas. Įžvalgumas irgi būna skirtingas. Kartais jį vadina gudrumu, kartais – blaiviu protu. Stropumas, panaudojamas ugdyti savyje dorybingas savybes, neša laimę; stropumas, siekiant ką nors nugalėti arba apgauti, neša kančias. Greitas mąstymas kartais padeda greitai pastebėti kitų trūkumus, o kartais – greitai ištaisyti situaciją.

Dauguma kompiuterinių žaidimų – tai prievarta ir sunkumų nugalėjimas, pasinaudojant prievarta, kova, gudrumu, įžūlumu ir žiaurumu. Argi tai padės vaikui būti geru žmogumi?

Skaitytojas: Kiek supratau, jūs nepatenkintas ne pačiais kompiuteriniais žaidimais, bet jų propaguojamomis kenksmingomis idėjomis.

Autorius: Taip, aš ne prieš kompiuterius, kompiuterinius žaidimus ir teleprogramas, aš prieš tai, kad dabar visa tai lavina ne tas vaiko charakterio savybes, kurios jį padarys laimingu.

Skaitytojas: Tai ką gi daryti – atsisakyti nuo tokio technikos panaudojimo vaikų auklėjime?

Autorius: Būtent! Techniką reikia panaudoti vaikų auklėjimui, o ne jų sąmonės žlugdymui. Jeigu jūs turite pakankamai aukšto dorovinio lygio žaidimų ir videofilmų, tai tegu vaikai jais naudojami. Bet geriau su jais daugiau bendrauti, aiškinant, kaip tapti laimingu žmogumi.

Skaitytojas: Kuo turi užsiimti žmogus brandos laikotarpiu?

Autorius: Jis turi vykdyti savąsias pareigas šeimai ir visuomenei. Ir pati svarbiausia jo pareiga – siekti pažinimo apie žmogaus gyvenimo prasmę.

Skaitytojas: Ir kokia gi žmogaus gyvenimo prasmė?

Autorius: Pažinti savo dvasinę prigimtį, suprasti, kas yra laimė – toks vedinis gyvenimo prasmės apibūdinimas.

Skaitytojas: Man šie žodžiai nieko nesako.

Autorius: Taip, atsakymas aiškiai per trumpas. Bet jeigu norite gauti išsamesnį paaiškinimą, turite gerai pasiruošti. Gilesnis žinojimas reikalauja išankstinio pasiruošimo.

Skaitytojas: Ir kaip atrodo tas pasiruošimas mūsų atveju?

Autorius: Reikia mokytis laimingo gyvenimo dėsnių. Jie remiasi Vedomis, kurios parašytos, siekiant vieno tikslo – padaryti žmones laimingais.

Bet grįžkime prie mūsų temos. Taigi, sulaukęs brandaus amžiaus, žmogus turi dirbti šeimos ir visuomenės labui, neužmiršdamas atrasti laiko dvasinei praktikai, kuri yra pati svarbiausia žmogaus pareiga. Tik teisingas šių dalykų supratimas leidžia susikurti laimingą šeimyninį gyvenimą. Tačiau ši tema, kaip ir vaikų auklėjimas, bus nagrinėjama vėliau.

Pagyvenęs žmogus būna laimingas, jeigu jis atmeta visus reikalus ir gilinasi į dvasinę praktiką. Būtent tokia veikla yra svarbiausia pagyvenusių žmonių pareiga. Tada jis netgi tokiaame amžiuje nelieka vienišas, atvirkščiai, jis pasidaro dar labiau visiems reikalingesnis, nes kiekvienam, kuriam tai reikalinga, gali duoti gerą patarimą.

Skaitytojas: Vadinas, žmogui senstant, keičiasi ir jo pareigos, ir kai žmogus šitai supranta, jis būna laimingas. O jeigu žmogus visą gyvenimą nekeičia savo veiklos pobūdžio, kas tada?

Autorius: Jeigu žmogus neatsižvelgia į laiko poveikį jo sąmonei ir nekreipdamas dėmesio į savo amžių, užsiima ta pačia veikla, be abejo, jo laukia nemaži išbandymai ir vargai.

Skaitytojas: Jūs galite pateikti kokį nors pavyzdį, patvirtinantį šį laimingo gyvenimo dėsnių?

Autorius: Tokių pavyzdžių labai daug. Sakykim, jeigu jaunuolis, išaugęs iš studentiško amžiaus, vengia praktinės veiklos ir toliau mokinasi gyventi tik teoriškai, tai tokio elgesio rezultatas bus kančios ir aimanos. Nepaisant savo gilaus teorinio pažinimo, jis vis tik yra nemokša, neturintis jokio supratimo apie realų gyvenimą, ir tampa visų pajuokos objektu.

Pagyvenęs žmogus, kuris visą laisvą laiką skiria užsidirbti pragyvenimui, elgiasi neteisingai. Jis atima iš savęs galimybę prailginti laiką, būtiną darbui su savimi, ir todėl būtinai susidurs su artimų žmonių nedėkingumu. Niekas iš jų nesupras, ką jis prarado, atimdamas iš savęs galimybę prieš mirtį apsisvalyti sąmonę. Todėl, bendraudami su aplinkiniais, tokie žmonės labai nervuojasi, pyksta ir lengvai įsižeidžia. Nežinodami, kam skirti didesnę dėmesį tokiam amžiui, jie palieka kūną gilios depresijos būklėje.

Lytiškai nesubrendusi mergaitė gali žaisti su berniukais, bet po to ji turi vengti priešingos lyties, kitaip su ja gali negerai pasielgti.

Pastojusi moteris turi suprasti, kad ji jau negali, kaip anksčiau, bėgioti po krautuves. Priešingu atveju vaikas gali gimti nepilnavertis.

Jeigu motina nesupranta, kad jos vaikas jau užaugo ir nori būti savarankiškas, ir elgiasi su juo kaip su mažu, jai prisieis už tai kentėti.

Skaitytojas: Taip, tai panašu į tiesą.

Išvada: reikia suprasti, kad kiekvieną veiklos rūšį atitinka tam tikras gyvenimo periodas. Jeigu mes nekreipiame dėmesio į kūno ir sąmonės pokyčius ir tęsiame savąją veiklą, tai kančios neišvengiamos. Suvokus šį laimingo gyvenimo dėsni, galima iš anksto pasiruošti būsimoms permainingoms mūsų gyvenime. Tada, nežiūrint sunkumų, susijusių su tomis permainingomis, galima išvengti streso ir išlikti nepajudinamu ir laimingu.

[Turinys]

Kaip žmonės reaguoja į dvasinio laiko ir sielos egzistavimo faktą

Klasifikuodami laiką, galime išskirti dvi jo formas:

1. Amžinas (dvasinis) laikas. Jis pasireiškia dvasiniame pasaulyje. Jis yra dvasinis savo prigimtimi, niekada neišnyksta ir nepaliaujamai veikia.

2. Antrinis (materialus) laikas. Taip pat turi dvasinę prigimtį, bet veikia cikliška ir pasireiškia tik materialiam pasaulyje. Vedos sako, kad materialus laikas – tai tik dvasinio, amžinojo laiko pasireiškimas materialiam pasaulyje. Šis laikas savo misiją pradeda materialios visatos atsiradimo metu ir pabaigia po jos sunaikinimo. Tuo metu, kai materialioji visata yra neišreikštoje būklėje, antrinis laikas taip pat neišreikštas. Antrinis laikas turi dievišką, dvasinę kilmę, bet veikia cikliška, tarytum būtų laikinas.

Skaitytojas: Na, to jau per daug! "Dvasinis pasaulis, materialus pasaulis, dvasinis laikas, materialus laikas, visatos kūrimas, visatos naikinimas". Labai jau visi šitie terminai ginčytini. Jeigu jūs jais remiatės mūsų pokalbyje, tai kaip man patikėti jūsų išvadomis, kai patys postulatai absoliučiai neaiškūs?

Autorius: Iš karto sunku suprasti, kas yra dvasinis pasaulis ir neišreikšta visatos būklė. Nors dabar mes šių temų nenagrinėsime, bet kai ką pasakyti galima.

Skaitytojas: O kodėl mes dabar negalime apie tai pakalbėti? Ar informacija apie dvasinį pasaulį yra slapta?

Autorius: Ją galima pavadinti slapta, nes daugumai žmonių ši informacija nepriimtina netgi kaip hipotezė. Jie net klausyti nenori, kai pradedama kalbėti apie sielą ir dvasinį pasaulį.

Skaitytojas: Gal toks faktas akivaizdžiai parodo, kad minimų dalykų nėra ir būti negali?

Autorius: Viskas ne taip paprasta. Dažniausiai būna kitaip: mes, matydami tik savo materialaus kūno veiklą, kuo nuoširdžiausiai tapatinam save su tuo kūnu. Kai kūnas jaunas, mes taip pat save laikome jaunu. Kūnas sensta, ir mes tikim, kad tai mes senstame. Mes tikime šitomis kvailystėmis, nepaisant to, kad giliai viduje nesutinkame su tuo, jog prisieis mirti. Mes nežvelgiam savo dvasinės prigimties ir nesuprantam, kad siela nesensta. Todėl net užuomina į sielos egzistavimo galimybę iššaukia piktus protestus.

Kas liečia dvasinį laiką, dvasiniame pasaulyje jis veikia kiek kitaip negu materialiam. Visas gyvas būtybes dvasiniame pasaulyje irgi kontroliuoja laikas. Bet čia jo poveikis nėra cikliškas, čia laikas juda tik viena kryptimi. Kitaip sakant, visi dvasinio pasaulio gyventojai tolydžio progresuoja savo vystymesi ir niekada nemiršta, nes gyvena dvasiniuose, o ne materialiuose kūnuose. Progresavimas šiuo atveju nereiškia, kad vyksta senėjimo procesai. Vedos sako, kad dvasiniame pasaulyje visos gyvos būtybės kiekvieną savo gyvenimo akimirką jaučia vis didesnę laimę, o jų dvasiniai kūnai ne tik nesensta, bet aplamai nesikeičia.

Materialiam pasaulyje viską kontroliuoja materialus laikas, todėl jame viskas keičiasi.

Skaitytojas: Visa tai panašu į protingą ir įdomią pasaką.

Autorius: Savo laiku aš irgi taip galvojau. Bet gilindamasis į vedinius šventraščius ir mūsų dvasinę prigimtį, supratau, kad Vedos neturi nieko bendro su prasimanymais. Yra daugybė įrodymų, kad siela ir dvasinis pasaulis – realybė.

Skaitytojas: O kaip jūs patvirtinsite vedinį požiūrį?

Autorius: Jums bus prieinami visi įrodymai, jeigu jūs žiūrėsite į sielos egzistavimą bent kaip į hipotezę.

Skaitytojas: Gerai, sakykim, aš priimu tai kaip hipotezę.

Autorius: Tada nieko nebus. Šią hipotezę reikia priimti be jokių “sakykim”, tik tada mums atsivers nauji šio klausimo akiračiai.

Skaitytojas: Ir kokie gi tie nauji akiračiai?

Autorius: Supratęs, kad siela – tai realybė, anksčiau ar vėliau jūs sužinosite ir jos pažinimo metodus. Sielos neįmanoma pažinti tais metodais, kurie yra materialaus mokslo arsenale. Siela yra dvasinė, nemateriali, todėl jokioms materialioms priemonėms neprieinama. Jai negalima taikyti ir materialių dėsnių, kuriais dabar naudojasi mokslas.

Skaitytojas: Jeigu atsisakom mokslo paslaugų, kaip tada pažinti sielą?

Autorius: Sielą galima pažinti tik vienu būdu, būtent laikytis nurodymų, kuriuos duoda žmonės, Vedų ir kvalifikuotų mokytojų pagalba gerai ją išstudijavę. Reikia pačiam pasidaryti prietaisus. Mes turime dvasinę prigimtį ir užsiimdami dvasine praktika galime taip išvalyti savo sąmonę, kad atsirastų reali galimybė pažinti sielą. Kiekvienas rimtas žmogus gali gauti kažkokį dvasinį patyrimą, kurio dėka materialistinė pasaulėžiūra tampa nereikalinga ir atmetama.

Skaitytojas: Kas tai yra – dvasinis patyrimas?

Autorius: Kai žmogus patiria tūkstančius kartų stipresnę laimę už tą, kurią jis kada nors patyrė, kai jis pasijunta esąs amžinas ir gerai mato skirtumą tarp savęs ir materialaus kūno, kuriame jis įkalintas, – tai ir yra dvasinis patyrimas. Jis duoda stiprų pajautimą, kad vis dėlto mes esame dvasinės, o ne materialios prigimties.

Skaitytojas: O kada atsiranda ne tik jausmas, bet ir aiškus supratimas, kad būtent taip ir yra?

Autorius: Tada, kai žmogus realiai pamato save kaip sielą. Vėliau jis pamatys, kad siela yra ne tik jo kūne, bet ir visų gyvų būtybių kūnuose. Toks žmogus išvelgs sielą netgi vabaliukų kūnuose.

Skaitytojas: Jis tikrai pamatys sielą ar tik įsivaizduos, kad ji yra?

Autorius: Jis nieko neįsivaizduoja, jis viską mato tikrovėje, taip, kaip jūs dabar matote mane.

Skaitytojas: Tai kodėl nei aš, nei mano pažįstami niekada nematėme sielos?

Autorius: Tam reikia turėti dvasinį regėjimą, kuris neturi nieko bendro su mūsų akimis. Tik tyras ir be nuodėmės protas gali regėti dvasinius objektus, nors ir atrodo, kad toks žmogus į pasaulį žvelgia lygiai taip pat, kaip ir kiti. Kitaip sakant, visi žmonės, kurie pripažįsta sielos egzistavimo hipotezę, anksčiau ar vėliau apsivalo savo sąmonę ir stengiasi gyventi, nedarydami nuodėmių. Štai tokia išankstinė sąlyga, norint pažinti sielą. Kitaip nėra jokių šansų ją pamatyti. Ši taisyklė galioja visuose moksliniuose tyrimuose – norint atlikti eksperimentą, reikia išpildyti tam tikras sąlygas.

Skaitytojas: Atrodo, tas mokslas, apie kurį pasakojate, labai sudėtingas. Tik pamanykite – norint juo užsiimti, reikia būti be nuodėmės. Kur jūs dabar matėte tokius žmones?

Autorius: Kas ieško, tas randa. Tokie žmonės yra, bet jų labai mažai ir surasti juos sunku. Bet Vedos nurodo, kaip ir kur juos surasti.

Skaitytojas: Ir kaip?

Autorius: Pirmiausia reikia sužinoti, kokie charakterio bruožai būdingi šventoms asmenybėms.

Skaitytojas: Argi be to aš negaliu pamatyti švento žmogaus?

Autorius: Pamatyti, žinoma, galima, bet be reikiamos kvalifikacijos jūs neatskursite jo nuo paprasto žmogaus ir ramiai praeisite pro šalį.

Skaitytojas: Nesuprantu, kokia čia kvalifikacija reikalinga? Juk jeigu žmogus labai mokytas, jį per kilometrą pamatysi – ori išvaizda bei laikysena.

Autorius: Nepainiokite pasididžiavimą su šventumu. Pagrindinė šventojo savybė – kuklumas, todėl jį paprastai sunku pastebėti.

Skaitytojas: Dabar aišku. Taigi pakalbėkime apie šventos asmenybės savybes.

Autorius: Pirmiausia reikia išsiaiškinti, ar yra būtinumas siekti šventojo savybių. Kitaip mes niekada nepatikėsime, kad kažkas savo laiku labai jų siekė ir todėl tapo šventuoju. Kitaip sakant, norint turėti švento žmogaus savybes, reikia suprasti, kad jos visada daro žmogų laimingą. Tokiu būdu, pirmiausia mums reikia gerai išstudijuoti laimingo gyvenimo dėsnius.

Išvada: *noras suvokti laiko ir mūsų pačių dvasinę kilmę anksčiau ar vėliau padeda susigaudyti, koku būdu galima pažinti sielą. Tai įmanoma tik dvasinės praktikos pagalba. Atsakingai praktikuojantis žmogus nedelsiant pajunta didžiulį entuziazmą gyventi kuo teisingiau. Visi, kurie sistemingai užsiima savo dvasinių ištakų pažinimu, ilgainiui apsivalo nuo visų nuodėmių. Tokie žmonės tampa neapsakomai laimingi ir gali išvelgti visų gyvų būtybių dvasinę kilmę.*

[Turinys]

Vadovaujantis laiko aspektas

Laikas pagal savo poveikį pasireiškia dviem aspektais, kuriuos, pagal analogiją su valstybės valdymo struktūra, būtų galima pavadinti vadovaujančiu ir vykdomuoju aspektais. Kad geriau suprastume daugelį klausimų, susijusių su mūsų gyvenimu, panagrinėsime juos nuodugniau.

Laikas įprastu būdu vadovauja mūsų gyvenimui, kurį reguliuoja saulės judėjimas. Naktį mūsų organizmas reikalauja miego, dieną miegoti sunku ir reikia kažką veikti.

Patys to nepastebėdami, mes visada prisitaikome prie laiko ciklų. Pavyzdžiui, norėdami valgyti vaisius, mes turime palaukti, kol jie prinoks. Vaikai įvairius dalykus turi mokintis skirtingu laiku. Kartais jie kažką nori daryti, kas jiems aiškiai per anksti, ir tada tėvai juos sudraudžia – ateis laikas, tada. Moteriai vėlgi nustatytas laikas, kada ji gali pradėti vaikus ir kada ji jau nebegali jų turėti. Tai vis tam tikri rėmai, į kuriuos mus įspraudžia laikas.

Visa tai rodo, kad komandas duoda laikas ir per jį neperšoksi. Jeigu žmogus ką nors daro anksčiau laiko arba jau jam praėjus, jis atrodo kvailai.

Skaitytojas: O vaiko lytis taip pat priklauso nuo pradėjimo laiko ar čia jau kaip pasiseks?

Autorius: Atsitiktinumų šiame pasaulyje nebūna. Bet kurie, net ir visai nereikšmingi įvykiai, turi savo dėsningumus.

Kas liečia vaikų pradėjimą, vedinėje astrologijoje nuodugniausiai išaiškinta, kaip tai daryti. Pasirodo, netgi galima suplanuoti genialaus vaiko gimimą. Vedinis astrologas gali labai tiksliai apskaičiuoti, koku atveju bus berniukas ar mergaitė. Pavyzdžiui, Vedos nurodo tokį dėsningumą: lyginėmis dienomis, skaičiuojant nuo pirmos mėnesinio ciklo dienos, daugiausiai gimsta berniukai, nelyginėmis – mergaitės. Berniukams pradėti palankiausios šešta, aštunta, dešimta ir dvylikta dienos, mergaitėms – septinta ir devinta dienos.

Dėsningumų yra ir daugiau. Pavyzdžiui, jeigu pradėjimo metu lytinis potraukis stipresnis pas vyrą, tai gimsta berniukas, o jei pas moterį – mergaitė. Visa tai ne atsitiktinumai ir priklauso nuo planetų, įtakojančių vyro ir moters lytinę potenciją, o tai, savo ruožtu, priklauso nuo jų karmos ir gimimo laiko.

Taigi žinant dėsningumus, kuriuos mums diktuoja laikas, galima planuoti vaikų pradėjimą. Bet žmogui, kuris negerbia laiko ir gyvena netvarkingai, net pats geriausias astrologas nepadės pasirinkti vaiko lyties. Dar daugiau, vargu ar jam pasiseks turėti gerus vaikus ar pasiekti kokios nors kitos sėkmės gyvenime.

Skaitytojas: Ar ne per daug kategoriška?

Autorius: Ši rūsti teisybė pabrėžia, kad visada reikia atsižvelgti į tai, jog paradui vadovauja laikas. Bet jeigu šaukštai jau po pietų, tai, nežiūrint į užgriuvusias nelaimes, reikia pamėginti nuolankiai jas priimti, tai yra, būti paklusniu vykdomojo (baudžiančio) laiko aspekto tarnu. Žmogų, kuris giliai įsisažmonino šias tiesas, nelaimės aplenks.

Skaitytojas: Vėl nesuprantu: vadovaujantis aspektas, vykdomasis, ar baudžiantis aspektas. Ar galima tai paaiškinti kaip nors paprasčiau?

Autorius: Vadovaujantis laiko aspektas aiškiai nurodo, ką ir koku laiku reikia daryti. Bet dauguma žmonių nepripažįsta vadovaujančio laiko reikšmės mūsų gyvenime. Na, ką gi, tada į sceną išeina vykdomasis laikas, kurio paskirtis – prižiūrėti, kad būtų vykdomi vadovaujančio laiko nurodymai. Jis nepastebimai pradeda keisti mūsų pasaulio suvokimą, o įvykių raida tampa griežtesnė ir nepalankiamesnė. Pavyzdžiui, žmogus praranda sąmonės aiškumą, kitaip sakant, intuiciją, o kažkokios smulkmenos jam tampa neišsprendžiamomis problemomis.

Laikas-prižiūrėtojas dezorientuoja žmogų, ir jis nespėja reaguoti į jo gyvenime vykstančias permainas. Pavyzdžiui, jis negali suprasti, kad atėjo laikas mirti.

Skaitytojas: Norite pasakyti, kad jeigu laikas neįtakotų mūsų sąmonės tuo savo vykdomuoju-baudžiančiu aspektu, tai būtų galima pajusti artėjančią mirtį?

Autorius: Žmogus, apsiginklavęs žinojimu apie laiko visagalybę, paprastai numato dieną, kada jis apleis šį pasaulį.

Skaitytojas: Na, o kitiems tai neprieinama, ar ne?

Autorius: Mudu irgi galime kažkiek spėti savo mirties datą, bet tam reikia išmokti gerbti laiką.

Skaitytojas: Ir kaip aš galiu suprasti, kad mirtis jau artinasi?

Autorius: Pasirodo, yra visa eilė požymių, bylojančių apie tai. Būtent: 1) žmogus nustoja domėtis gyvenimu; 2) prislopintas aplinkos suvokimas; 3) visi artimi žmonės staiga pasidaro kažkokie tolimi; 4) atsiranda nuojauta, kad atsitiks kažkas neišvengiama; 5) atsiranda noras atgailauti; 6) atsiranda amžinybės pajautimas.

Yra ir fiziniai požymiai: 1) prarandamas maisto skonis; 2) užaštrėja nosis; 3) sustingusios akys; 4) dingsta veido išraiška; 5) kūnas pasidaro tartum medinis.

Kai kurie iš šių simptomų gali pasireikšti ir sunkios ligos metu, bet kai jie atsiranda visi kartu, ypatingas vidinis jausmas duoda žmogui suprasti, kad išmušė jo valanda.

Kai žmogus nepripažįsta vadovaujančio laiko aspekto, jis, netgi žinodamas minėtus simptomus, nesupras atsiradusių naujų pojūčių reikšmės. Jie arba labai panikuoja, nors nieko baisaus nevyksta, arba, atvirkščiai,

nepastebi netgi aiškių ateinančios mirties požymių. Tie, kurie gerbia laiką ir visą gyvenimą stengiasi viską daryti laiku, artinantis mirčiai sužino, kada jiems teks palikti šią ašarų pakalnę. Jie tai supranta pagal minėtus požymius, arba tiesiog gauna pranešimą sapne, arba dar kaip nors.

Skaitytojas: Prašau, paaiškinkite dar kartą, kas yra vadovaujantis laiko aspektas.

Autorius: Tai energija, nurodinėjanti mums, kad reikia skubiai daryti tą ir tą. Nurodymai mus pasiekia įvairiais būdais – tai intuicija, nuotaikos pasikeitimas, netikėtas optimizmo praradimas, neaiškus nerimas ir t. t.

Skaitytojas: Kitaip sakant, jeigu moteriai atėjo laikas pradėti vaikus, ji tai pajus kažkokių ženklų dėka. Aš teisingai supratau?

Autorius: Taip.

Išvada: *vadovaujantis laiko aspektas įspraudžia mus į tam tikrus būties rėmus. Jis mums nurodo, kad atėjo laikas atlikti vienas ar kitas pareigas. Bet mums paliekama pasirinkimo laisvė – paklusti jam ar ne. Tuos, kurie nepaklūsta komanduojančiam laiko aspektui, prigriebia vykdomasis, arba baudžiantis laiko aspektas, ir tada mes jau nebeturime jokio pasirinkimo. Laimingas šiame pasaulyje tik tas, kuris, susidūręs su vadovujančiu laiko aspektu, nedelsdamas vykdo savo pareigas. Protingas žmogus nelaukia, kol pas jį ateis baudžiantis laiko aspektas, atnešdamas vargus ir kančias.*

[Turinys]

Vykdomasis, arba baudžiantis laiko aspektas

Kai mes iš būtinybės ar dėl savo įgeidžių atsisakom vykdyti vadovujančio laiko nurodymus, tada tenka susidurti su vykdomuoju, arba baudžiančiu laiko aspektu. Pirmojo aspekto poveikis daugiau ar mažiau aiškus: naktį norisi miegoti, dieną – kažkuo užsiimti. Bet kas tai yra vykdomasis laiko aspektas? Kas mus gali rytais priversti keltis? Noriu – miegu, noriu – ne. Pats sau ponas. Pasirodo, kad šitas laiko aspektas ne visada naudoja tiesioginę prievartą, todėl susidaro nuomonė, kad viskas leidžiama. Pavyzdžiui, saulė neišstems mūsų iš lovos ryte, bet jeigu mes ilgai nesikelsime, tai ilgainiui atsiras stuburo skausmai, susilpnės kūno tonusas, suges nuotaika.

Yra daug požymių, bylojančių apie tai, kad jeigu žmogus nepaklūsta laikui, jis neišvengiamai patiria kančias. Pavyzdžiui, vėlyvas kėlimasis mums užgarantuoja hipotoniją arba hipertonią, tai yra, žemą arba aukštą spaudimą, imuniteto sumažėjimą, stuburo ir sąnarių skausmus. Vėlai gulantis pasireiškia psichikos išsekimas.

Bet kurios rūšies veikla, ar tai poilsis, ar mityba, griežtai kontroliuojama laiko. Apie tai detaliau pakalbėsime kitoje knygoje.

Skaitytojas: Susidaro įspūdis, kad šiame pasaulyje – vien tik prievarta, nėra jokio teisingumo. Vienas žingsnis į šoną – ir tave perspėja, kad ne ten eini, padarius antrą žingsnį – į tave, vaizdžiai kalbant, šaunama. Kurgi čia tie teisingi laimingo gyvenimo dėsniai?

Autorius: Jeigu būtų kitaip, tai kentėjimų būtų žymiai daugiau. Mes dažnai laimės ieškom ne ten, kur reikia, ir galim nuklysti taip toli, kad mūsų vargams nebus nei galo, nei krašto. Todėl sukurti specialūs mechanizmai, perspėjantys mus apie pavojus. Tiesiog reikia žinoti, kaip jie veikia.

Skaitytojas: Bet mes nuolatos matome, kiek daug žmonių sunkiai ir ilgai kankinasi. Kaip jūs paaiškinsite tą faktą, kad apsauginiai mechanizmai jiems nepadedą?

Autorius: Tie mechanizmai veikia ir jų atžvilgiu, bėda ta, kad dauguma žmonių, susidūrę su vadovujančiu laiko aspektu, nepasidaro jokių išvadų. Dar daugiau, net nukentėję nuo vykdomojo, baudžiančio laiko aspekto, jie tebedaro visas įmanomas ir neįmanomas kvailystes. Todėl tiek daug narkomanų, ištvirkėlių, girtuoklių, dykaduonių ir savižudžių, kurie nors ir skendi kančiose, bet reikiamų išvadų atkakliai nepasidaro.

Skaitytojas: Dėl narkomanų viskas aišku, bet kokias dar kančias gali patirti savižudis?

Autorius: Žmogaus gyvenimą ir mirtį kietai kontroliuoja laikas, ir jeigu mes bandome priešintis, susiduriame su dideliais sunkumais. Kaip ne savo valia mes atėjome į šį pasaulį, taip ir palikti savo kūną, kada užsinorėję, mes neturime teisės.

Vedos sako, kad jei žmogus nusižudo, tai jeigu jam likimo dar neskirta palikti šią planetą, jis gyvens joje subtiliame kūne, kitaip sakant, taps vaiduokliu. Tokioje būklėje žmogus viską mato ir girdi, tik negali bendrauti su aplinkiniais ir imtis kokių nors veiksmų. Jis patiria daug kančių dėl tokios nenatūralios savo būklės, ir atėjus laikui, keliauja ten, kur greitai laiku gaus naują kūną. Taigi matom, kaip laikas reguliuoja mūsų gimimą ir mirtį.

Skaitytojas: Trumpai apibūdinkite, kaip savąją mirtį suvokia tie, kurie paklūsta laiko dėsniams, ir tie, kurie jų nepaiso?

Autorius: Vedos sako, kad tie, kurie atsidavusiai tarnauja tiesai ir su meile garbina Dievą, savo kūną palieka kiek kitaip, negu tie, kurie bando šokinėti prieš laiko valią ir įsivaizduoja esą savo likimo šeimininkais. Pirmiesiems mirtis – kaip katė, kuri rūpestingai pasiima savo kačiukus. Mažyliai, nors ir kyburioja katės

dantyse, bet jaučiasi saugūs ir globojami. Anriesiems mirtis irgi pasirodo kaip katė, bet ji juos griebia ne kaip kačiukus, o kaip mirtinai išsigandusią pelę. Vieni žmonės savo jau nereikalingą kūną palieka su šypsena veide, kiti – apimti mirtinos baimės.

Taigi juokauti su laiku – tai tampyti liūtą už uodegos.

Skaitytojas: Nesuprantu, kaip galima mirti su šypsena? Taip būna tik filmuose, bet tikrovėje argi kam nors malonu palikinėti kūną?

Autorius: Mirties metu žmogus ryškiai pajunta, kas bus su juo toliau. Todėl nuodėmingi žmonės mirdami labai kankinasi. Bet paimkime atvejį, kai žmogus po kūno mirties turi patekti į dvasinį pasaulį. Dvasinio pasaulio regėjimas suteikia neaprėpiamą laimę. Žmogus, kuris prieš mirtį pajunta bent šešėlį tos dvasinės laimės, visiškai užmiršta, kad jis guli mirties patale. Ką jau kalbėti apie tuos, kurie mirties metu būna dvasiniame transe, taip vadinamoje *samadhi* būklėje.

Skaitytojas: Vadinasi, kankinanti mirtis – tai negailestinga vykdomojo laiko aspekto bausmė tiems, kurie nenorėjo paklusti jo valiai?

Autorius: Deja, taip.

Skaitytojas: Aš suprantu, kad bausmė naudojama kaip auklėjimo priemonė. Bet kodėl toks galingas laikas žmogų baudžia paskutinę gyvenimo minutę, kur čia teisingumas?

Autorius: Neužmirškite, kad mes gyvename amžinai. Tas, kuris buvo nubaustas mirties valandą, ateityje, ruošdamasis daryti tas pačias kvailystes, pajus didelę nesąmoningą baimę. Mes matome, kad maži vaikai kartais labai bijo ko nors, į ką, mūsų manymu, visai nevertėtų kreipti dėmesio.

Tokiu būdu, laikas tiesiogiai arba netiesiogiai priverčia mus paklusti laimingo gyvenimo dėsniams. Jau pati mintis apie tai man suteikia kažkiek optimizmo.

Skaitytojas: Ryšium su šiais faktais man optimizmo neprisidėjo, bet reikia tikėtis, kad tai kada nors įvyks.

Autorius: Būtent tam tikslui mes ir aiškinamės laimingo gyvenimo dėsnius.

Išvada: *vykdomasis laiko aspektas priartina mus prie laimės daug greičiau, negu tai galėtų padaryti kokia nors kita šio pasaulio energija. Bet vargu ar kas panorės turėti reikalų su šiuo laiko aspektu. Griežtos bausmės nors ir naudingos, bet nemalonios. Tik nenuodėmingi žmonės nebijo vykdomojo laiko aspekto, nes jis juos ne baudžia, o skatina. Gilus šios temos supratimas įkvepia viską daryti teisingai ir taip išvengti kentėjimų.*

[Turinys]

Laikas visatoje

Priklausomai nuo to, kokioje visatos vietoje yra gyva būtybė, pokyčiai jos organizme vyksta skirtingu greičiu. Jeigu mes esame žemutinėse planetose, pokyčiai vyksta labai greitai. Įsikūnijus viršutinėse planetose, pokyčiai vyksta labai lėtai. Lygiai taip pat įvairiuose visatos lygiuose laikas įtakos ir visus kitus procesus, įskaitant pačių planetų ir atomų senėjimo greitį.

Skaitytojas: Fantastiniuose filmuose rodo, kaip žmonės skraido į kitas planetas. Ar tai gali tapti realybe, ar ir liks tik fantastika?

Autorius: Mūsų visatoje planetinės sistemos išsidėsčiusios keturiolikoje lygių, kuriuos mokslininkai vadina galaktikomis. Mes gyvename septintame lygyje, tai yra, maždaug viduryje. Aš manau, kad mūsų galaktikos ribose kažkokios kelionės įmanomos, bet norint patekti į kitą galaktiką, reikia pasikeisti kūną. Skirtingose planetinėse sistemose materija turi skirtingą tankį, todėl mes neturime jokių galimybių gyventi kitose sistemose.

Skaitytojas: Bet galbūt galima sudaryti kokias nors mikrosąlygas?

Autorius: Greičiausiai ne. Kosminio laivo, atsidūrusio kitoje galaktikoje, tankis keisis. Tuo pačiu keisis ir jame sukurtos sąlygos, – jos jau nebus tinkamos gyventi žmonėms.

Skaitytojas: Ar labai pagreitės laikas, jeigu mes, tegu tik teoriškai, pakliūsime į aukštesnes planetas?

Autorius: Jeigu mes norime turėti bent kokį supratimą apie šiuos paslaptinius reiškinius, pasižiūrėkime, ką sako Vedos. O jos teigia, kad viena sekundė aukščiausioje visatos planetoje Brahmalojuje, kur gyvena tik šventieji išminčiai, lygi vieneriems Žemės metams.

Kiek žemiau, Indralojuje, Žemės metus atitinka viena diena. Ten gyvena pusdieviai, mūsų visatos menedžeriai, kurie atsakingi už daugelį joje vykstančių procesų. Pusdieviai, kaip ir mes, naktimis miega. Jų naktis prasideda liepos viduryje pagal žemiškąjį laiką ir baigiasi lapkričio viduryje. Nuostabiausia, kad tuo metu, kai pusdieviai miega, visi visatos procesai tęsiasi be jokių sutrikimų. Taip pasireiškia dieviškas šio pasaulio surėdymas. Pusdievių naktis sanskrito kalba vadinasi *čaturmasja*, kas reiškia "keturi mėnesiai". Tuo metu labai palanku atlikti askezes, tai yra, savanoriškai atsisakyti komforto, siekiant dvasinio progreso.

Skaitytojas: O visatoje irgi yra metų laikai, kaip ir Žemėje?

Autorius: Visata gyvena tais pačiais ciklais, kaip ir Žemė, – dienos, naktys, metų laikai. Pasibaigus kuriam nors ciklui, pavyzdžiui, visatos diena, įvyksta jos dalinis naikinimas. Tuo metu visata pailsi ir apsivalo. Paskui kaip niekur nieko prasideda naujas ciklas.

Patys trumpiausi visatos vystymosi ciklai, arba epochos, vadinami sanskrito žodžiu „juga“.

Pirmoji epocha vadinasi *Satja-juga* (Aukso amžius). Ji atitinka žemiškąjį pavasarį ir tęsiasi 1.728.000 metų. Šiai epochai charakteringa tai, kad visi visatos gyventojai turi keturias ryškiai išreikštas charakterio savybes, būtent: asketizmą, švarą, gailestingumą ir teisingumą. Be to, praktiškai nėra neišmanymo ir nedoros.

Sekanti epocha, *Treta-juga* (Sidabro amžius), lyginama su vasara, o jos trukmė 1.296.000 metų. Čia jau pasireiškia nedora. Visatos gyventojai faktiškai praradę vieną teigiamą savybę – asketizmą.

Trečioji epocha, *Dvapara-juga* (Bronzos amžius) lyginama su rudeni. Čia pastebimas dar didesnis dorovės bei religingumo nuopuolis, o visatos gyventojai praranda antrą savybę – švarą. Šis periodas trunka 864.000 metų.

Galiausiai ateina *Kali-juga* (Geležies amžius, arba vaidų amžius). Jis lyginamas su žiema. Vedos nurodo tiksliai šios epochos pradžios datą. Įsivaizduokite tokią situaciją: Indijoje vidurnaktis, 3102-ri metai prieš mūsų erą, vasario aštuonioliktą. Septynios planetos, įskaitant Saulę ir Mėnulį, priešingoje Žemės pusėje išsiriškia į vieną liniją. Būtent tuo laiku, maždaug prieš penkis tūkstančius su trupučiu metų, prasidėjo epocha, kurioje mes dabar gyvename. Jai būdinga tai, kad iš keturių dorybingų savybių liko tik teisingumas, bet ir ją turi toli gražu ne visi. Ši epocha dar vadinama degradacijos amžiumi, nes ji kupina ginčų, neišmanymo, bedieviškumo ir nuodėmių. Tikro dorybingumo praktiškai nėra. *Kali-juga* trunka 432.000 metų. Šios epochos eigoje žmonės taip pagenda, kad jos pabaigoje visata dalinai sunaikinama ir po to prasideda nauja *Satja-juga*.

Skaitytojas: Štai tau ir laimingo gyvenimo dėsniai! Kokia gali būti laimė, jeigu ateityje – vien tik degradacija?

Autorius: Padėtis ne tokia jau ir beviltiška. *Bhavišja-puranoje* (pranašysčių Vedoje) sakoma, kad net *Kali-jugoje* būna trumpalaikiai Aukso amžiaus periodai. Įdomu pažymėti, kad vienas iš tokių palankių periodų prasidėjo maždaug prieš penkis šimtus metų, bet jis truks tiktai dešimt tūkstančių metų. Šiuo laikotarpiu palaiptiui vėl pasireikš visos keturios dorybės – asketizmas, švara, gailestingumas ir teisingumas.

Skaitytojas: Kažkaip nesijaučia, kad jau prasidėjo Aukso amžius.

Autorius: Taip, išoriškai kol kas nieko nematyti, bet progresas pasireiškia permainomis, kurios darosi su žmonėmis. Dabar Žemėje gimsta vis daugiau žmonių, kurie labai nori užsiimti dvasine praktika, ir ateityje jų vis daugės.

Skaitytojas: Vadinasi, progresuos ne visi?

Autorius: Vedose pasakyta, kad tik tie žmonės, kurie supras, kaip vyksta progresas degradacijos amžiuje, galės, nežiūrint visų sunkumų, pratęsti savo kelią į tiesą.

Skaitytojas: Ir kaip tas progresas vyksta?

Autorius: Vedų nurodymai, kaip progresuoti šiame amžiuje, paprasti. Reikia nuolankioje proto būklėje ir geranoriškai žvelgiant į visas gyvas būtybes, su meile ir atsidavimu kartoti šventus Dievo vardus. Vedos sako, kad Dievas turi galybę vardų, kuriais Jį vadina, kai Jis nužengia į mūsų visatą ar į Žemę. Pavyzdžiui, sanskrite yra malda, kurioje pakartojama tūkstantis skirtingų šventų Dievo vardų. Kiekvienas žmogus gali pasirinkti kartoti tą Viešpaties vardą, kuris artimesnis jo tikėjimui. *Brihat-naradija-puranoje* pasakyta, kad šiame Kali amžiuje nėra kito kelio, nėra kito kelio, nėra kito kelio, kaip tik šventų Viešpaties vardų kartojimas.

Bet suprasti tai gali tik nuolankūs ir sąžiningi žmonės.

Skaitytojas: Šį teiginį aš galiu priimti kaip hipotezę, bet vargu ar aš tuoj pat pradėsiu kartoti Dievo vardus.

Autorius: Jeigu jūs tikrai suvokėte, kokie galingi Dievo vardai, tai kažin ar kas sugebės jums sutrukdyti juos kartoti. Šventų vardų kartojimas duoda didžiulę laimę. Tačiau daugeliui žmonių vien tik mintis, kad reikės kartoti kažkieno vardus, sukelia diskomfortą ir priešišumą.

Skaitytojas: Ką reikia daryti, kad atsirastų polinkis kartoti Dievo vardus?

Autorius: Tam reikia daug ką suprasti. Vedose pasakyta, kad šventus Dievo vardus gali kartoti tik labai ir labai išaukštinti žmonės.

Grižkime prie visatos ciklų. Ciklas iš keturių epochų kartojasi ir kartojasi ir vadinasi *čaturvjuha*. Per Brahmos, arba visatos dieną, vadinamą *kalpa*, *čaturvjuha* pasikartoja tūkstantį kartų. Per naktį – dar tiek pat. Įsivaizduojate – visatoje praėjo tik para, o Žemėje pasikeitė aštuoni tūkstančiai epochų! Tai reiškia, kad praėjo 8.640.000.000 žemiškų metų! Per parą! Brahma, kartu ir visata, gyvena šimtą metų. Galite pamėginti paskaičiuoti, kiek per tą laiką Žemėje praeina metų. Brahmos nakties metu visos gyvos būtybės pasineria į gilų miegą, kitaip sakant, yra neišreikštame būvyje, o prasidėjus Brahmos dienai, visata vėl atgyja.

Skaitytojas: Ką sako Vedos apie artimiausią pasaulio pabaigą?

Autorius: *Kali-jugos* epochos pabaigoje Žemėje prasidės dideli kataklizmai, ir dauguma jos gyventojų žus. Palyginus su mūsų gyvenimo trukme, tai atsitiks negreitai – nuo *Kali-jugos* pradžios praėjo tik penki tūkstančiai metų. Taigi tolydžio pasikartojančius gandus apie greitą pasaulio pabaigą Vedos nepatvirtina.

Visata vystosi, sensta ir galiausiai ji sunaikinama, bet visos gyvos būtybės išlieka, tik patenka į neišreikštą būvį. Atgimus visatai, jos vėl atkunta, tai yra, gauna atitinkamus kūnus. Kai kurios iš jų atgimsta jau kitoje visatoje.

Skaitytojas: Kodėl taip atsitinka?

Autorius: Kiekvienoje visatoje pasireiškia tam tikra, tik jai būdinga, materialiai laimė. Priklausomai nuo to, kokios laimės nori gyva būtybė, į tokią visatą ji ir patenka. Gyvos būtybės niekada nesunaikinamos, jos gyvena begalinę daugybę kartų. Taip bus visada.

Skaitytojas: O ar mes galime patekti į dvasinį pasaulį?

Autorius: Vedos sako, kad į materialų pasaulį mes patekome iš dvasinio, nes labai norėjome egoistinės laimės, tai yra, pagyventi ne kitų, bet savo labui. Dvasiniame pasaulyje tai neįmanoma, ten visi nesavanaudiškai tarnauja Dievui ir vienas kitam.

Dvasiniame pasaulyje gyvena maždaug 80% visų gyvų būtybių. Kai mes sėkmingai išsivaduosime iš egoizmo ir grįšime į dvasinį pasaulį, tada mums jau neberekės keisti savo kūnų ir kęsti su tuo susijusių kančių. Ten mes būsime amžini ir kupini laimės bei žinojimo.

Skaitytojas: O kas mums trukdo ten patekti dabar?

Autorius: Egoistiniai polinkiai, su kuriais į dvasinį pasaulį neįleidžia. Ten reikia gyventi ne sau, o kitiems. Tai natūrali dvasinio pasaulio gyventojų būseną. Jie su didžiule meile ir atsidavimu tarnauja Dievui ir visoms gyvoms būtybėms. Jeigu mes nenorime paklusti dvasinio pasaulio dėsniams, kur visi elgiasi kaip tarnai, tai turėsime vėl ir vėl gimti materialiajame pasaulyje. Tik čia galima bandyti elgtis nepriklausomai.

Skaitytojas: O ar mes turime pasirinkimą, kaip ir kuo gimti?

Autorius: Mūsų visatoje yra pakankamai daug įvairių gyvybės formų. Kiekviena iš jų gyvai būtybei suteikia tam tikro pobūdžio materialią laimę. Panorėjus kitokios laimės, reikės gyventi toje gyvybės formoje, kuri galės patenkinti mūsų troškimą.

Skaitytojas: Vadinasi, sekantį gyvenimą mes galime gauti visai kitą kūną?

Autorius: Taip, bet pas mus visada yra pasirinkimo laisvė, kokios laimės siekti. Viskas priklauso nuo mūsų norų.

Vedos sako, kad mūsų visatoje egzistuoja 8.400.000 gyvybės formų. Iš jų – tik 400.000 protingų, ir jų paskirtis – suvokti gyvenimo prasmę. Šios formos turi išvystytą intelektą, todėl gali rinktis – ar ir toliau gyventi čia, ar grįžti į dvasinį pasaulį. Žmogus – taip pat viena iš protingų gyvybės formų ir, pagal vedinę klasifikaciją, turi vieną iš pačių žemiausių „ai kju“ (IQ – intelektualinis koeficientas) tarp tų 400.000 gyvybės formų.

Skaitytojas: Bet „žmogus – tai skamba išdidžiai“, ir todėl vargu ar kas nors sutiks su šiuo Vedų teiginiu.

Autorius: Taip, jūs teisus. Aš taip pat ilgai negalėjau su tuo sutikti, juk mus mokino, kad žmogus yra gamtos valdovas, pasaulio bamba. Bet pripažinti šį faktą prisieis, nes yra labai svarūs įrodymai.

Panašus mentalitetas būdingas tik toms protingoms būtybėms, kurios nelabai gerai pažįsta šį pasaulį.

Pusdieviai, pavyzdžiui, nelaiko save nei pačiais protingiausiais, nei gamtos valdovais. Jie labai realiai supranta savo tikrąjį tarno padėtį šiame pasaulyje. Nuolankumas ir gilus aukščiausios gyvenimo prasmės suvokimas yra pagrindiniai išminties požymiai. Mokslininkai, kurie pasiekė tobulą šio pasaulio pažinimą, gyvenimo gale paprastai pasako: „Dabar aš žinau, kad beveik nieko nežinau“.

Taigi pagal Vedas, didelis nuolankumas – tai pirmutinis stipraus intelekto požymis. Tiems, kurie save laiko Žemės šeimininkais, gerai tinka patarlė: „Savo lauke kiekvienas graužikas jaučiasi agronomu“.

Skaitytojas: Na, čia jau įžeidimas didesnei žmonijos daliai.

Autorius: Dovanokite, prašau, už kandumą. Nesiruošiu ką nors kaltinti, bet norėdamas geriau išaiškinti temą, aš kartais truputį pajuokauju. Bet šios knygelės tema toli gražu nejuokinga. Pasirodo, laiko energija daugiausia kančių suteikia tiems žmonėms, kurie nesupranta, kad yra tik pavaldiniai, ir nuoširdžiai galvoja, kad jie – aukščiau visatos dėsnių. Laikas nubaudžia visus, kurie nepaklūsta jo dėsniams.

Skaitytojas: Vadinasi, jeigu mes tapsime nuolankesni ir suprasime, kad esame tarnai, o ne šeimininkai, laimės mūsų gyvenime padaugės?

Autorius: Visiškai teisingai.

Išvada: supratimas, kad mes gyvename toli gražu ne pačiose geriausiose sąlygose ir kad nesame labai išmintingi, padeda pasidaryti teisingas išvadas, kuo mums užsiimti gyvenime. Daugiausia laiko žmogus turi skirti dvasinei praktikai ir savęs pažinimui – tokia Vedų išvada. Visa kita veikla nepadarys mus laimingais. Dar daugiau, jeigu žmogaus požiūris į dvasinius klausimus yra neatsakingas, jis prisigalvoja kvailiausių teorijų apie žmogaus gyvenimo prasmę. Tai rodo, kad jo supratimas apie laimę yra materialistinis, ir to pasekmė – laiko eikvojimas bereikalingai veiklai. Taip palaipsniui žmogus nustoja suprasti, koks jo gyvenimo tikslas. Jam atsiranda potraukis kokiai nors žemesnio lygio laimei, ir tai privers jį gimti gyvybės formoje, galinčioje kuo pilniau patenkinti tą potraukį. Tad tikrai laimingas bus tik tas, kuris supranta savo netobulumą, ir todėl stengiasi savo laiką išnaudoti kuo racionaliau, tai yra, vengia bereikalingos veiklos.

[Turinys]

Ką tai reiškia – vengti bereikalingos veiklos

Siela, patekusi į žmogaus kūną, turi nedelsdama siekti laimingo gyvenimo pažinimo. Tai pagrindinis būties klausimas. Antrasis pagal svarbą klausimas – kas aš? Jeigu žmogus nuolatos ieško atsakymo į šiuos du klausimus, vadinasi, jo gyvenimas yra prasmingas, ir yra didelė garantija, kad sekantį gyvenimą jis gims protingoje gyvybės formoje, tegu ir nebūtinai žmogaus kūne. Tokiu būdu, jis galės pratęsti savo dvasines paieškas. Kiekviena gyvybės forma turi savąją paskirtį, ir tų 400.000 protingų gyvybės formų užduotis viena – atsakyti į du būties klausimus:

1. Kokia mano gyvenimo prasmė?
2. Kas aš?

Išvada: žmogus, kuris rado atsakymus į šiuos klausimus ir deramai praleido laiką šitame kūne, turi didelę galimybę sekantį gyvenimą sugrįžti į dvasinį pasaulį, kuriame nėra nei materialaus laiko, nei su juo susijusių kančių.

[Turinys]

